SPEJDER JUL

WINCHESTER

TRADE MARK

Lamper og Batterier.

Faas i alle Spejder- og Sportsforretninger.

6111

6416

6827-6811

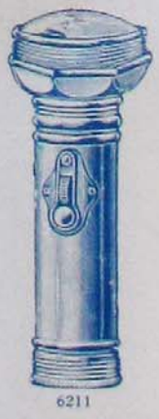
6211

6226

Generalrepræsentanter: C. K. Hornsleth & Nissen,

Ny Toldbodgade 7 - København.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

SPEJDER JUL

INDHOLD:

JUL. Et Juledigt af Gunnar Jørgensen.
Med Tegning af Viggo Bang.

GLÆDELIG JUL. Af Valdemar Ammundsen.

PAA HUNDESLÆDE TIL VARMT BAD. Af Sten Bergmann.
Med Forfatterens Fotografier.

STILHEDENS STEMMER. Skitse af August Klingsey.
Illustreret af Aage Gravgaard.

FORTID — NUTID — FREMTID. Af Jens Grane.

PAA VANDRING. Vandresang af Svend Rehling.

HOLGER DANSKE. Af Finn Tulinius.
Med Tegning af Viggo Bang.

FRA DRENG TIL MAND.
En Enquête.

JEG TROR, DER ER SKØNNEST I DANMARK
Fotoserie af Kai de Cros Dich.

JOHN R. MOTT. En Samtale ved Gunner Engberg.

HVAD ER TOC-H? Af Valdemar Bang.

DEN GRAA OLDTID.
Illustreret af Aage Gravgaard.

EN MODERNE ILLIADE. Af Mogens Lichtenberg.
Illustreret af Anker Hoffmann.

EN JULE GOODTURN. Lejrbaalsdrama af Kai de Cros Dich.

Nødder, en Præmiegaade m. m. af Bent Rasmussen.
En Tegning med Tekst af Robert Baden-Powell.

Noder til PAA VANDRING. Melodi af Rich. Østerfelt.

REDIGERET AF FINN TULINIUS

Omslaget tegnet af Axel Mathiesen.

Udgivet af:

K. F. U. M.-SPEJDERNE I DANMARK

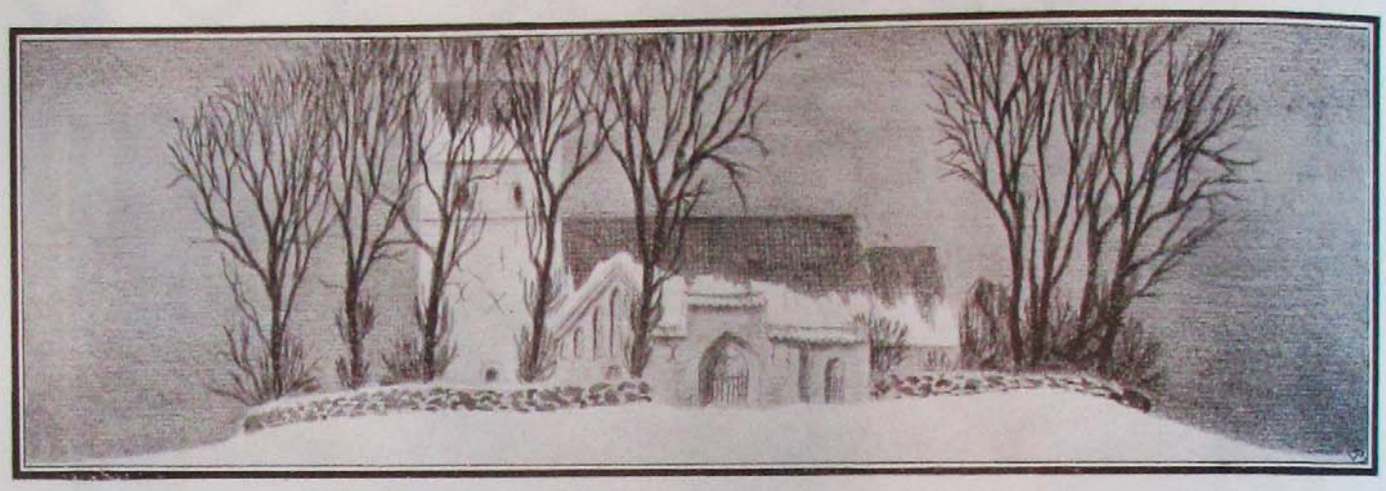

Jul!

Mel.: Den signede Dag.

Nu kimer det lydt fra Land og By,
mens Lysene festligt brænder,
nu møder hvert Barnesind paany
det store, som stille hænder;
selv fattigste Fugl fandt Læ og Ly,
den vildfarne Vej og Venner.

Som Fædrene hilste Solhvervsgry
med blussende Baal paa Høje,
vi tænder det gamle Træ paany
i Hverdagens Mulm og Møje;
mod Stjernen, som spredte Nattens Sky,
vi stirrer med barnligt Øje.

Der stiger en Tak mod Himlens Gud,
men Klokkerne stille ringer,
en Tak for det gamle Julebud,
som Hjerterne Glæde bringer:
nu bæres der Fred i Verden ud
Paa Englenes hvide Vinger.

Gunnar Ingemann

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

GLÆDELIG JUL!

Af *Valdemar Ammundsen.*

Hvis det for dig gaar ganske af sig selv at holde Jul, behøver du ikke at læse dette Stykke. Du kan tage Juleevangeliet og vore vidunderlige Salmer for dig. Du kan gaa lige dertil, og det vil synge inden i dig om Barnet i Betlehem og om den yndigste Rose.

Men allerede i Overgangsaarene — den mærkelige Tid, da man ikke mer er Barn, og dog heller ikke er bleven Mand eller Kvinde, og da man har saa svært ved at hitte Rede paa sig selv, kan man have det saadan, at man ser med en vis Ængstelse frem imod Julen, fordi man frygter, den for en selv ikke skal blive „rigtig“; man længes efter en Stemning, og man er dog bange for, at man vel nok skal faa Juletræ, Pebernødder, Gaver, ogsaa Salmer og Kirkegang, men at man egentlig selv skal blive udenfor det hele. Og senere hen i Livet kan man føle sig saa tom og kold, naar man gerne vilde være rig og varm. For dem, der føler, at de trænger til noget, vil jeg prøve paa at nævne nogle Veje, som maaske kan føre fremad.

Efter Maleri af Hans Memling.

1. Tænk dig skarpt: vil jeg tage Parti for eller imod Julen?

Det er tit en stor Hjælp at faa sig placeret i et klart Enten — eller. Mangen Fristelse flyer, naar man alvorlig spørger sig: Vil du det gode eller det onde? Mangen Tvivl blegner, naar man spørger: Vil jeg tage Troens eller Vantroens Parti? Spørg saadan dig selv: Hvordan vilde det være, om Julen blev taget ud af mit Liv og af Folkenes Liv, om der ikke mere var noget, som hed Kristi Fødselsfest? Men kan du i Grunden slet ikke tænke dig at undvære den, saa maa du afgjort tage Parti for Julen og hjælpe med til, at den kan faa Magt.

2. Gør dig klart, at det vigtige er ikke din Tomhed, men Julens Rigdom.

Jeg er ikke krampagtig efter „Julestemning“. Din Stemning er en temmelig ligegyldig Ting. Og du kan slet ikke komme til at holde „rigtig“ Jul, hvis du gaar ud paa selv at lave dig om og fylde dit Hjærte. At Gud sendte sin Søn til Jorden, betyder netop, at han siger: I kan aldeles ikke klare Jer selv; men nu skal jeg tage mig af Sagen; I kan ikke famle eller kæmpe Jer frem til mig, men jeg kommer nu til Jer i min Søn. Julen betyder, at Kristendommen er ovenfra.

Prøv at dvæle i Tanken om, at det ikke er dig, som skal skabe Jul, men Gud, som har skænket os Julen — den er der, forud for os, uafhængig af os. „Et Barn *er* født i Betlehem“ — den Linie staar fast. Og maaske vil du, uden ret at vide hvordan, mærke dig omgivet af en forunderlig Tryghed — den, som kommer af, at Guds Gerning til Frelse omslutter ogsaa dig.

3. Prøv saa at hjælpe med til at skaffe andre Jul.

Tænk ikke saa meget paa din egen Juleglæde, men paa andres. Og hvor er Julen en forunderlig Lejlighed, der er os skænket til at sprede Glæde. Den kommer Aar for Aar og vil stille, men bestemt føre os til at gøre andre glade. Hvor kan man netop i den Tid være nyttig og hjælpsom mod alle! Der er den Onkel, Tante, Broder, Søster,

den Kammerat, den gamle Lærer eller Fører o. s. v., som man for længe siden skulde have skrevet til; man har besluttet det sytten Gange, fik det bare aldrig gjort, og vilde maaske aldrig have faaet det gjort, hvis det ikke var Jul. Men nu *skal* det gøres, og maaske bliver det gjort. Og der er den og den, som man har været rigtig styg imod — man kan ikke gaa ind til Julen uden at have faaet sagt: Du maa ikke være vred paa mig! Og saa al den Kærlighed og Omtanke, der kan lægges i Gaver — selv med smaa Midler.

Saa kan man gaa til alle disse Ting, hvor ubetydelige de end er, med det Ønske: bare jeg dog i dette kunde komme til en lille bitte Smule at ære vor Herre Jesus derved! Og Gud, som ikke glemmer et Bæger koldt Vand, han glæder sig over, naar hans Børn — hvor barnagtige og taabelige vi end kan være — gerne vil ære Jesu Navn og Faderens Navn.

Glædelig Jul! Det vil du sige til mange, og du vil være lykkelig, om du kan give en en Haandsrækning dertil! Og tilbage til dig vil det lyde:

Glædelig Jul!

Voldemar Ammendrup

PAA HUNDESLÆDE TIL VARMT BAD

Af *Sten Bergman.*

(Forfatterens Fotografier.)

Paa en Slæderejse rundt i Kamtchatka, som jeg i Selskab med min Hustru foretog sidste Vinter paa den svenske Kamtchatka-Ekspedition, havde vi Lejlighed til at gøre Bekendtskab med „Badestederne“ paa Kamtchatka. Disse er, ligesom saa meget andet paa denne ejendommelige Halvø i det fjerne Østen, saa ulige Badestederne i vort Land, at en Skildring af en Baderejse paa Kamtchatka kan have sin Interesse.

Kamtchatka er et koldt Land; og det falder aldrig en af de Indfødte ind at tage sig et Bad i en af de talrige Floder eller i Havet. Det skal være et rent Ulykkestilfælde, for Eksempel naar Kanoen vælter, som kan tvinge ham til et saadant Bad.

Men Naturen har sørget for, at i det mindste Urbefolkningen, Kamtchadalerne, skal slippe for at gaa uden Bad igennem Livet. Her og der i det vulkanske Land findes varme Kilder af meget vekslende Temperatur. Nogle har kogende Vand ved Udgangspunktet. I Almindelighed løber Vandet i Form af en større eller mindre Bæk fra Kilden. Temperaturen i en saadan Bæk aftager naturligvis,

jo mere man fjerner sig fra Kilden. Vil man tage sig et Bad i en saadan Bæk, kan man altsaa faa det nøjagtig saa varmt, som man behager.

Disse varme Kilder har paa Kamtchatka stort Ry som Sundhedskilder. Man mener, at de kan helbrede en Mængde Sygdomme. Særlig anses de som Middel mod Gigt. Da ingen Læger findes i Landets Indre, og Gigt er meget udbredt, er Kilderne talrigt besøgt. Gigt faar Kamtchadalerne paa Vinterjagterne, naar de Maaneder i Træk bor i Telt i stærk Kulde.

Man bader Aaret rundt i disse varme Kilder; men Vandets Kraft anses for at være størst i Marts og September.

For at faa en rummelig og bekvem Badeplads, plejer man at udgrave en Fordybning paa det Sted, hvor Vandet har den rette Temperatur. Paa nogle Steder har man oven i Købet bygget et lille Badehus ved Kilden. Saadan er det for Eksempel i Nærheden af Byen Natchika; og det er just en Baderejse til den Kilde, jeg tænkte at fortælle om.

Vi laa indesneede i Natchika en hel Uge paa den før nævnte Slæderejse. Snestormen rasede den ene Dag efter den anden, og store Snemasser styrtede ned. Endelig blev Vejret klart, og Dagen før vi skulde fortsætte Rejsen, besluttede vi os til at rejse til den varme Kilde og bade. Da vi om Morgenen kom ud, var Kviksølvet i Thermometret frosset. Hen paa Formiddagen, da Solen begyndte at virke, var det 36 Grader koldt.

Vi spændte vore ti Trækhunde for Slæden, og gjorde os rejsefærdige. Vore kamtchadalske Værter gjorde sig ogsaa rede til at rejse. I Slæden havde de et Bundt Brænde og en Thekedel. Værtinden havde desuden et Bundt snavset Tøj.

Saa startede vi. Hundene, som havde staaet stille i flere Dage, var yderst vilde, og det gik i svimlende Fart. Det varede ikke længe, før vi saa Røg stige op i Snelandskabet; og et lille Badehus, dækket af Is og Sne, dukkede frem mellem Træerne paa en Bjergskraaning. I den varme Bæk, som fra Kildens hede Udspring med stadig aftagende Temperatur løb ned ad Skraaningen, omgivet af Sne og stærkt rygende i den isnende Kulde, havde man opdæmmet et ordentligt Bassin, som man kunde klatre ned i ad en Trappe fra Badehuset.

Vi bandt Hundene, og steg ind i det skrøbelige Hus. En lille Kamin var derinde; og da det var 36 Grader koldt, kom Brændet godt tilpas. Thekedlen fyldtes med varmt Vand fra Bækken, og sattes paa Kaminen.

Kamtchadalkvinden hentede sit svavsede Tøj, tog Skindstøvlerne af, og stillede sig barfodet i den varme Bæk, og begyndte at vaske Klæderne sammen med min Hustru, som ogsaa benyttede sig af Lejligheden til en lille Vask. Samtlige Kvinder i Byen Natchika vasker altid deres Klæder i den varme Kilde.

Mens min Hustru og Kamtchadalkvinden var optaget af dette Arbejde, havde den lille Kamin opvarmet Rummet saa meget, at vi kunde klæde os af. Saa gik vi ud paa Trappen til Bassinet, og krøb hurtigst muligt ned i det 39 Grader varme Vand. Det føltes herligt at komme ned i Bassinet. Det var saa stort, at man kunde tage et Par Svømmetag. Vi laa længe og plaskede i det varme Vand, omgivet af Sne paa alle Sider. Kamtchadalerne plejer at ligge i timevis og bade. Den stærke Temperaturforskel mellem Luften og Vandet var slet ikke ubehagelig. Man bør dog ikke dyppe Hovedet, for saa fryser Haaret til en Isklump, naar man stiger op.

Efter os badede min Hustru og vor Værtinde, og siden drak vi The sammen inde i Baderummet. Derefter satte vi os i vore Hundeslæder, kastede et Blik tilbage paa det rygende arktiske Badehus, satte Fart paa Hundene, og kørte tilbage til Natchika, hilst af den sædvanlige Velkomsttuden fra alle Byens Trækhunde.

I Almindelighed findes der dog ingen Badehus ved de varme Kilder i Kamtchatka. Hvis det saa gælder en længere Badeferie, slaar Kamtchadalerne et Telt op i Sneen ved Kilden, og ligger saa og

bader hele Dagen i det varme Vand. Om Natten ligger de og sover i deres Skindposer, mens det er 30—40 Grader koldt i Luften. Jeg frygter blot, at den Gigt, som de bader bort om Dagen, faar de tilbage om Natten i Teltet og Kulden.

Som jeg allerede har sagt, bor Kamtchadalerne i Telt flere Maaneder om Vinteren, naar de færdes ude paa Sobeljagter. Gerne slaar de da Lejr nær ved en aaben Flod for altid at have Vand ved Haanden og slippe for at smelte Sne til Theen. Der findes nemlig paa Kamtchatka et stort Antal Floder, som aldrig fryser til paa Grund af varme Kilder, som munder ud i dem.

En Gang traf jeg en kamtchadalsk Sobeljæger, som virkelig havde det bekvemt ordnet paa sin Vinterjagt. Han havde opslaaet sit Telt lige ved Kanten af en Kilde med kogende varmt Vand. Naar han skulde drikke The, sænkede han blot Thekedlen ned i Kilden, og tog saa meget kogende Vand, som han behøvede. Og naar Middagen skulde tilberedes, hængte han Kødgryden paa en Staaltraad ned i det kogende Vand. Efter en Time havde han Maden færdig, uden nogen Ulejlighed. Naar han af og til fik Lyst til at bade, spændte han Skiene paa, og fulgte den varme Bæk et Stykke nedad, indtil Vandet var blevet tilstrækkeligt svalt. Var det en bidende kold Vinterdag med 30 eller 40 Graders Kulde, behøvede han ikke at løbe saa langt; for paa saadanne Dage blev Vandet hurtigere koldt end ellers.

Jægeren, som vi taler om, var meget tilfreds med sin Lejrplads, som laa afsides og var vanskelig at komme til. Han vendte tilbage til den hver Vinter, og var meget forsigtig med at hemmeligholde dens Beliggenhed for sine Jagtkammerater; for der var ogsaa særlig fin Sobeljagt omkring Kilden.

Sten Bergman

STILHEDENS STEMMER

Skitse af August Klingsey.

Illustreret af Aage Grøvgaard.

„Det skumrede i Skoven, da Jægeren gik hjem“. Denne Verslinie dukker op i Ove Rønne's Hukommelse, da han cykler ind under Træerne i Skovbrynet, og den passer saa nogenlunde til Situationen. For ganske vist er Ove hverken Jæger eller for hjemgaaende, men det skumrer unægteligt i Skoven, og det kan godt se ud til, at ogsaa den følgende Linie i Verset: „Og Stormen jog en Byge paa Himmelen frem“, inden længe faar en vis Aktualitet.

Det er begyndt at blæse op, og de tunge, graa Skyer, der hele Eftermiddagen, fra han gik i Land fra Færgen, har ligget lavt i Horisonten og lovet Regn, har nu bredt sig over det meste af Himmelen, og vil antagelig inden længe indfri Løftet. En Byge bliver det dog næppe, snarere en rigtig, god jævn Natteregn.

Under andre Forhold kunde det være mindre hyggelige Forhold for en 15 Aars Dreng, der i mere end en Henseende er grøn som Spejder, men med Ove er det en anden Sag. — — — — Han har, da han kom i Land i den lille By, taget Kending af Vejret, spurgt sin unge Erfaring til Raads, og bestilt en Expressamtale med København paa Telefonstationen.

Ti Minutter efter er Sekretæren i hans K. F. U. M. blevet ringet op i sit Hjem.

„Det er Ove Rønne. Jeg er kommet fra Jylland lige nu og skal i Troplejr i Morgen tidlig. Vi skal være det sædvanlige Sted, — De ved en Fjerdingvej fra K. F. U. M.s Lejr — ned mod Fjorden. Nu vil jeg gerne sporge, om jeg maa have Lov at ligge paa Lejren i Nat, for det ser svært ud til Regn. Jeg har Sovepose altsaa, men alligevel — hvis det øser ned — og det er jo ikke saa nemt at komme inden Døre heroppe — de er jo ikke saa gæstfri — og det er heller ikke alle Steder, der er saa rart at sove. — Ja mange Tak — hvadbehar — jo, det skal jeg nok — Hegnsmanden har Nøglen — det ved jeg — ja Tak. Farvel!“

Og nu er han paa Vej til den lave straatækte Trælejrbygning med Hegnsmandens Nøgle i Lommen og en vis Tilfredshed i Sindet ved Tanken om, at han slipper for at bivuakere under aaben Himmel. Han har ikke prøvet det før, og han har hele Tiden haft en Anelse om, at det med Soveposen mellem Granerne, naar man ikke er vant til det, vist er morsommere som Erindring end som Oplevelse. Det er godt mørkt nu. Klokken er over 11,

men han kender Vejen. Lige ud til han kommer til den udgaaede Eg; saa tilhøjre ad den slyngede Sti ned mod Vandet, saa er man der.

Lommelygten, som han har i en Snor om Halsen, hopper og svinger frem og tilbage og kaster sin hvidgule Lyskegle flimrende og uroligt ind mellem Træer og Krat, saa paa den ene Side af Vejen, saa paa den anden.

Det er kun med Mellemrum, han kan se Stiens sorte fugtige Jord, og han kører ganske langsomt, for han har før ligget og væltet i de dybe Hjulspor efter Skovarbejdernes Vogne. Saa — nu hjælper det, — Stien vider sig ud; Træerne staar mere spredte, og der ligger Lejren. Han kan høre Vandets Hvisken fra den modsatte Side af den.

Idet han sætter Nøglen i Gavldøren ind til Sovesalen, ser han opad. Et Par Stjerner glimter lige over Hovedet paa ham i en Skyrift, ellers er der overtrukket overalt. Det er lige i det rette Øjeblik, han er naaet i Ly.

Den er egentlig ikke hyggelig paa denne Tid, den store tomme Sovesal. Ove lader Lygtelyset glide over Køjestativerne og Bjælkerne i Taget, og bliver hurtigt enig med sig selv om, at det vist er rarere at ligge oven paa i Lederværelset.

Men først vil han dog gaa en Runde. Opholdsstuen ved Siden af Sovesalen ser med sine mange smaa Ruder og den gabende, kolde Kamin endnu mere øde og forladt ud. Køkkenet og Smaarummene der kigger han kun lige ind i, saa tilbage til Sovesalen og opad Stigen til Lederværelset.

Han smøger Rygsækken af sig, og lægger den og det andet, han har med sig, paa Gulvet i en Krog; finder saa en Stump Lys i Bordskuffen, og tænder det. Det vifter i Trækvinden, og sære Skygger gro frem paa de skraa Loftsflader.

Ove smaasnakker højt med sig selv, mens han reder Sengen og klæder sig af — og et Øjeblik faar han — eller vel snarere strejfes han — af en Fornemmelse af, at en Stemme et eller andet Sted fra, naar som helst kan blande sig i Samtalen, det giver en trods Aftenens Lummerhed ikke videre behagelig Kuldefornemmelse ned ad Oves Rygrad; saa gør han sig hurtigt og i Tavshed færdig, gaar i Seng og lægger sig til Rette paa højre Side med det tynde Tæppe op under Armene. Nu vil han sove.

Han lukker Øjnene og prøver paa med det samme at lukke for alle Tanker.

En halv Time senere lukker han Øjnene op igen, lægger sig om paa Ryggen, og indrømmer overfor sig selv, at han aldrig i sit Liv har været saa pinagtig vaagen og modtagelig for ethvert Indtryk, som nu.

Han stirrer ud i Værelset, der ligesom er blevet lysere, end da han lagde sig, og prøver paa at gøre sig fortrolig med den Tanke, at han skal ligge saadan hele Natten.

Og saa begynder han at lytte efter Stilhedens Stemmer.

Der er altid et eller andet, der snakker i saadan en tom Bygning, navnlig naar den er af Træ. Der er en Knagen her og en Puslen hist, som den monotone Lyd af den faldende Regn ikke kan overdøve. —

Nu er det pludselig, som om det er fra selve Stuen, han ligger i, at den Puslen kommer, — og lidt efter hører han ligesom en spæd Klynken eller Piben, og saa gaar det op for ham, hvad det er.

Mus — ikke andet end Mus. Mus er morsomme og søde smaa Dyr.

Gad ellers vide, hvad de Kreaturer lever af, naar her ingen er! — Aah, de æder vel selve Huset. Nu kan han høre den raspende Lyd af deres Gnaven i Træet. Det er vel for Resten Skovmus.

Han gennemgaar i Tankerne sin Viden om Skovmusen, og ligger og spekulerer paa, om han ikke skulde tage Zoologmærket, — saa gaar Tiden da med det.

Under den Bekræftelse er det, ligesom han døser lidt hen, men pludselig rykker han til, og er atter lysvaagen.

Var der eller var der ikke nogen, der gik nede paa Sovesalen. Lød det ikke, som om Gulvbrædderne knirkede under Trin, — og nu synes han bestemt, han kan høre selve Trinene. Kulden fra før kommer igen, og han mærker, han bliver vaad af Sved.

Han kan selvfølgelig nemt skaffe sig Vished for, at det er noget Sludder.

Det er blot at springe ud af Sengen, lukke Døren op og lade Lygtelyset gaa paa Vandring — men sæt nu, at Lyset traf et Ansigt eller et eller andet ubestemmeligt, der dukkede sig bag en Køje?

Nu er alting stille igen, men han er atter haabløst vaagen — vaagen, varm og utilpas, og hans Uhr, der ligger henne paa Bordet ved Vinduet, gør et ganske usædvanligt Spektakel.

Nu er der igen noget, men dennegang er det udenfor. Det lyder, som om en gaar frem og tilbage lige nedenfor hans Vindue. Han ligger lidt og lytter, saa springer han resolut ud af Sengen og hen til Vinduet og kigger ned.

Der er intet at se — selvfølgelig, — men han hører stadigt Skridtene, og da der ikke kan være Tvivl om, at Lyden af dem kommer fra det Stykke, han kan overse fra Vinduet, er der altsaa heller ingen Tvivl om, at der ikke er nogen. Det maa vel saa være Regnen, der frembringer den ejendommelige Lyd. Den kølige Luft virker imidlertid svært oplivende paa ham, og nu tager han en rask og fornuftig Beslutning. Han gaar tilbage til sit Tøj og klæder sig hurtigt paa. I Stedet for at ligge heroppe og lytte, vil han tage Tyren ved Hornene og forvisse sig om, at alle de andre Lyde er af samme Slags som Skridtene.

Han tager Lygten med, og gaar ned i Sovesalen og Stuen, Køkkenet, Fadebur og de øvrige Rum, alt bliver undersøgt grundigt og metodisk, og intet Sted befindes at være andet, end hvad der hører til.

Da han er færdig, opdager han, at Regnen er hørt op, og at det saa smaat er begyndt at lysne ud over Vandet, og denne Anelse af Dag gør det af med den sidste Rest af Uhyggefølelsen.

Nu kan han for den Sags Skyld roligt gaa op i Seng, men han har ikke Lyst til det. Han lukker Kaminstuens Døre ud mod Stranden op, og sætter sig paa Trinet med Ryggen mod Karmen for at se Dagen komme.

(Fortsættes Side 25)

FORTID — NUTID — FREMTID

Af *Jens Grane.*

Der sad en gammel Fyr og drømte, ja, egentlig sad han og saa tilbage over sit Liv — det gør gamle Folk gerne — og det førte ham saa over i Drømmens Verden.

En Dreng løb paa sine Træsko henad Gaden fløjtende en munter Melodi; han var glad og tilfreds, tidlig oppe for at tjene Penge til Hjælp for Mors Husholdning, saa naar Lektierne havde faaet en „lille“ Omgang, i Skole, for, naar Aftensmaden var spist, atter at komme ud og fortsætte Morgenens Arbejde.

Det var et herligt Liv, syntes han, vel var der ikke megen Tid til Leg, heller ikke til nogen anden saakaldt Adspredelse, der var kun et: være paa Farten for at hjælpe Mor.

Det er nu endelig heller ikke det værste; men hvad blev der af ham selv — ja det maatte Gud se at klare for ham, for det var der ingen andre, der tænkte paa, at Drengen havde en Sjæl, som det for alt i Verden gjaldt om at faa frelst — nej, den Tanke var ikke opfundet.

Jo, Drengene dengang førte et frit Liv, der var ingen „Førere“, som var over dem til enhver Tid. Der var ingen Uniformer og Reglementer, der var kun et: Arbejdet for at naa frem; men det var ogsaa svært nok, navnlig for en fattig Dreng, idet Eksaminer og anden Uddannelse var meget dyr. Der var Kammerater, der havde knyttet Hænderne mod alt det, der standsede dem, og som var naaet frem, men som i Kampen havde mistet alt det bedste i dem selv, der var kun et tilbage i deres Liv, Stræben efter Magt og Indflydelse, og ingen ældre Ven havde talt til dem og hjulpet dem tilrette, eller fortalt dem om Jesus Kristus, som ikke tænkte paa Ære eller Magt, men som kun tænkte paa at leve et Liv her i Tjeneste og Kærlighed til andre.

Den gamle Mand sad med halvtlukkede Øjne i sin Have, og hørte muntre Signaltoner nærme sig, og saa kort efter en Hær af Drenge marchere forbi.

Det var Nutidens Drenge, der i grønne Uniformer skjulte Uligheden i ydre Kaar, Drenge, der først og fremmest var Kammerater i dette Ords bedste Betydning, Drenge, der levede under et Ideal, der kræver uselvisk Hengivenhed for at kunne opfylde Spejderlovens Bud. — Hvor maa det være meget lettere at være Dreng nu; noget af den ubundne Frihed gaar vel tabt, noget af Kampen, som Fortidens Drenge maatte ind i, er forbi; men Nutidens Drenge — de, der duer — føres ind i en hundredfold vigtigere Kamp, den mellem godt og ondt, Kampen for at finde sig selv, Kampen for at blive en kristen Karakter. Tusinder af Mænd giver deres Fritid for at hjælpe Drenge i den Kamp — har Du forresten nogensinde tænkt paa det —, ja mon ikke mange af Nutidens Drenge vilde sætte mere ind i Kampen for sig selv, om de tænkte paa den Indsats, der gøres af mange Mænd i frivillig Lydighed mod Gud.

Der var en Skibsdreng, der længtes saa usigeligt hjem, og nu skulde Skibet ovenikøbet passere hans Hjemsted — det var næsten ikke til at holde ud —; saa mens han stod ved Rattet om Natten, og Taarerne trillede ned ad hans Kinder, bad han til Gud om at faa Lov til lige at at kigge hjem og se Stuerne og Far og Mor og Søskende. Det skete da, at Maskinen havarerede, og de kom ind til Drengens Hjemsted for at reparere.

Se, der har Du Nutidsdrengen, det kunde Drengen fra Fortiden ikke have fundet paa, jo dog maaske, men det vilde ikke have været naturligt for ham, som det er for Drengen af Din Tid.

Hvordan med Dig?

Og den gamle Mand drømte sig ind i Fremtiden. Han saa en Hær rykke frem og efterhaanden erobre Verden, ikke ved Magt, end mindre ved urene Midler, men ved Kærlighed og med uselvisk Tjenersind; alle de Drenge, som i den kristne Ungdomsbevægelse har lært, at det eneste, der har blivende Værdi, er et saadant Hengivenhedsforhold til Jesus Kristus, at han faar Lov at præge deres Liv.

Der drager en Hær frem med Humor og Sang, det er den kristne Ungdom, alle de, der var med som Drenge, de vil skabe en ny Verden præget af Gud — overvældet sank den gamle Mand paa sine Knæ og bad: „Herre, Herre, lad det lykkes. Lad mange Drenge vokse frem til kristen Mandighed“.

Ved Du, at der ventes paa Dig?

Jens Grane

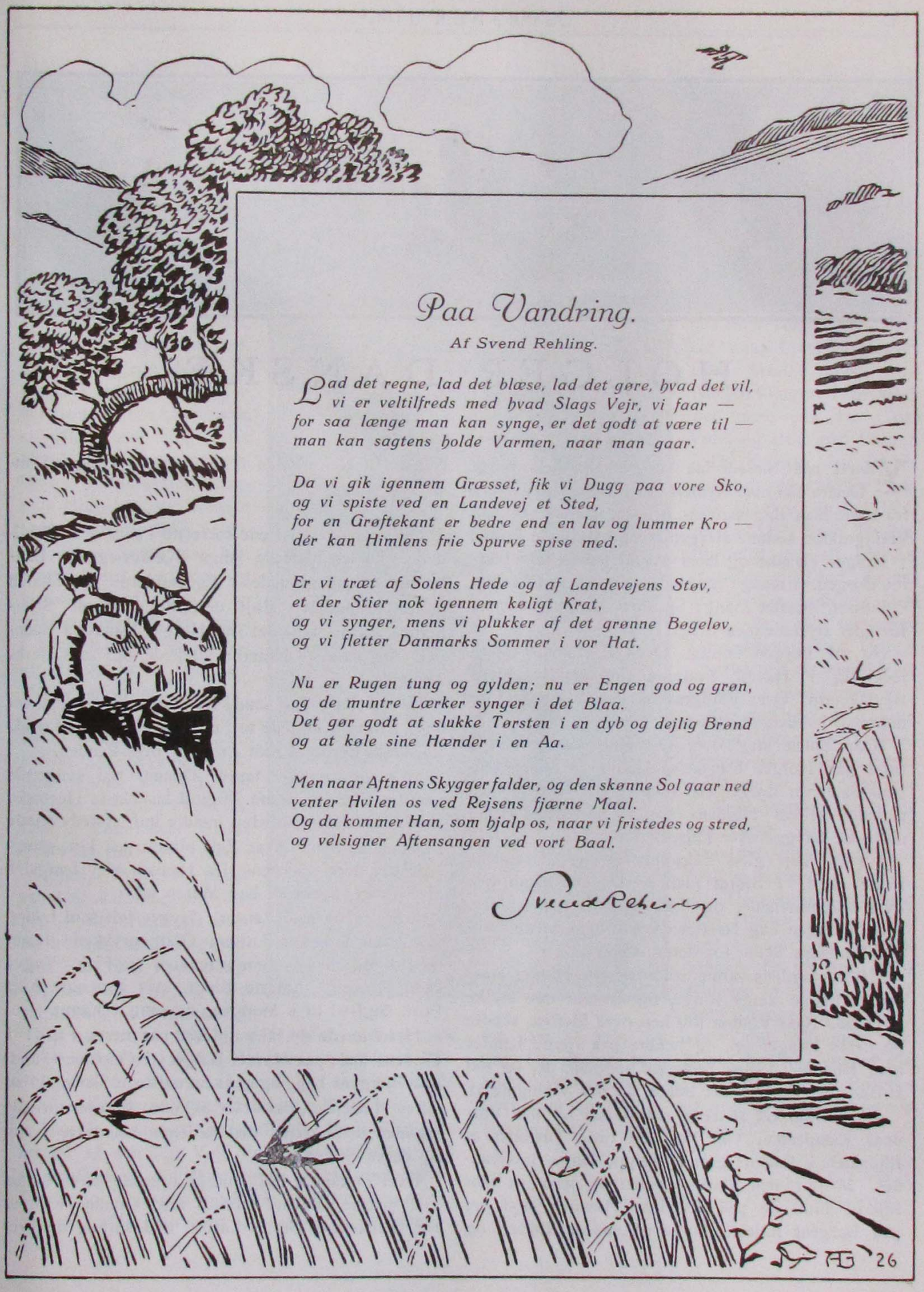

Paa Vandring.

Af Svend Rehling.

Lad det regne, lad det blæse, lad det gøre, hvad det vil,
vi er veltilfreds med hvad Slags Vejr, vi faar —
for saa længe man kan synge, er det godt at være til —
man kan sagtens holde Varmen, naar man gaar.

Da vi gik igennem Græsset, fik vi Dugg paa vore Sko,
og vi spiste ved en Landevej et Sted,
for en Grøftekant er bedre end en lav og lummer Kro —
dér kan Himlens frie Spurve spise med.

Er vi træt af Solens Hede og af Landevejens Støv,
et der Stier nok igennem køligt Krat,
og vi synger, mens vi plukker af det grønne Bøgeløv,
og vi fletter Danmarks Sommer i vor Hat.

Nu er Rugen tung og gylden; nu er Engen god og grøn,
og de muntre Lærker synger i det Blaa.
Det gør godt at slukke Tørsten i en dyb og dejlig Brønd
og at køle sine Hænder i en Aa.

Men naar Aftnens Skygger falder, og den skønne Sol gaar ned
venter Hvilen os ved Rejsens fjærne Maal.
Og da kommer Han, som hjalp os, naar vi fristedes og stred,
og velsigner Aftensangen ved vort Baal.

Svend Rehling

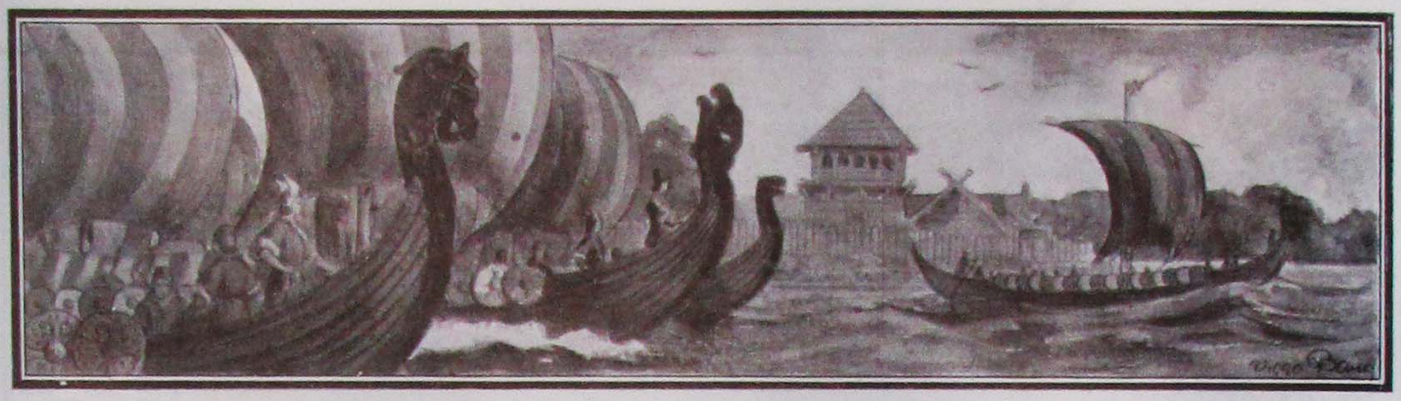

HOLGER DANSKE

Af *Finn Tulinius.*

Tegninger af Viggo Bang.

Yderst paa Næsset laa Holger Danske's Borg. Derfra saa man Kysternes gule Skrænter. Derfra hørte man Bøgeskovens Brusen. Derfra saa man Vikingeskibe komme strygende som flyvende Fugle.

Holger Danske og hans Mænd havde selv tømret Borgen. I mange Maaneder hørte man Øksehug i Skoven. Staalet klang; Spaaner susede; Skovens Kæmper styrtede med Brag.

Nu var Borgen færdig. Dens Egetømmer spejlede sig i Havet. Svalerne fløj omkring dens Bjælketaarn. Over Voldgravens Vand drønede Vindebroen i klirrende Kæder.

Naar Solen steg over Øresund, skinnede den først paa Holger Danske's Banner. I Solnedgangens Skær var Borgen rød som Blod. Naar Maanen sejlede mellem Himlens Skyer, kastede Taarnet sin sorte Skygge over Engen.

I stille Vejr gled Bølgerne op over Strandens hvide Sand. I Storm piskede Havets Skum hen over Kampestenene, og drev over Borgens Sider. Men i Vigen bag Næsset duvede og svajede Holger Danske's Skibe for deres Anker.

I Borggaardens varme Sol hvæssede Holger Danske's Drenge deres Knive, og drømte om Styrke og Mod. Naar Vinden jog hen over Sletten, sendte de deres Drager op, og tænkte paa fjerne Landes blaa Himmel. Langs Stranden soppede de, og lod Brisen føre deres smaa Baade ud paa Vikingefærd.

I Vintermørket skurede Isblokkene op paa Voldens Kampesten. Om Foraaret lyste Tusinder af Blomster i Engens grønne Tæppe langs Brystværnet. Men i den klare Sommernat, naar en stor Stjerne blinkede paa den lyse Himmel, stod der paa Borgens højeste Tinde en ensom Ridder, og lyttede til Nattergalen fra Skoven — Holger Danske!

— — —

I Borgens Hal viftede forrevne Faner over Skjoldene. Fakler blafrede langs Bjælkevæggen. Baalet ulmede og glødede i Egeknuderne paa Stenen under Røghullet. Højt deroppe straalede Stjernerne. Men om Baalet sad Holger Danske's Kæmper. Og naar Flammerne slikkede op, saas deres Ansigter.

De var ikke lige smukke. Torolv havde kun eet Øje. Erling manglede to Fingre paa venstre Haand. Ragnvald havde et rødt Ar tværs over Panden.

Men de var lige tapre. Gunnar red syngende gennem Baal og Brand. Sigurd knækkede Hestesko som Glas. Naar Halvdan traadte ind, rystede baade Planker og Sten. Naar Egil blæste paa Lur, gungrede det over Bjærgene. Da Haakon blev fængslet af Fjender, sparkede han Muren ud.

Erik legede med Lanser. Trygve løb som Lynet. Ivar greb Sværd i Luften. Olaf oprykkede Træer med Rode. Tore svømmede som en Fisk. Yngve skød Ørnen i højeste Flugt. Alv sprængte hver Port. Sigfred lo i Modgang og sang i Kamp.

Hvad havde de ikke oplevet paa deres Færd! I Flodens Dal; paa Havets Bølger; i Ørkenens Sand; paa Bjergets Top; og gennem natsorte Skove. Hvor deres Heste fløj, der brast Skjolde. Brynjer tørnede sammen i Skoven. Med raslende Handsker svang de deres Sværd.

Over Orkaners Bølgebjerge brusede deres Skibe. Det danske Glavind mødtes med krumme Klinger fra Damaskus. Under Lurens Lyd sprang de over

Mure, og indtog Barcelona ved Faklers Skin. Men Holger Danske var deres Fører. Som Dreng bøjede han Knæ for Ridderslaget. I Kampen førte han Standeren; han lo under Hjælmen; hans Blik var som Lyn.

Over for ham blev Kæmper til Dværge. Med Staal og Handske hilste han paa sine Venner. Paa Kinden løb hans unge Blod, da han efter tre Dages Strid kylede sit knuste Skjold mod Fjenden.

Naar han spændte Bæltet, og svingede sit Sværd, dansede hans Ganger under ham; Lejren bruste som et Hav; ham fulgte tre Hundrede Kæmper i Jern. Under Ridderskaren klaprede Hingstes Sko. Danske Drenge kender ikke Frygt.

I fjerne Lande saa han Slotte, som spejlede sig i Søen med Kroner og gyldne Fløje. Solen luede i hans Skjold. Paa Purpur og Silke lærte han sin Hingst at danse.

Men naar Svalen kvidrede om Vaaren; naar Lærken sang i Sky; naar Svanen sejlede i Søen; da længtes han mod Danmark. Hvert Træ, hver Busk, hvert Siv fik Røst. Fiskene i Søen, Fuglene under Himlen, Kilderne paa Engen — alt fortalte om hans Fædreland, med Bøgeskovens Sus, med Kæmpehøje ved det blaa Hav, og med gamle Sange i Borgens Hal.

Og nu saas i Hallen en Harnisk med et hvidt Kors i den røde Bund. Nu saas en opslaaet Ridderhjælm. Og Maanen skinnede hen over et Skjold, hvor Løver sprang blandt Hjerter.

Men i Højsædet sad en Ridder, som altid kom længst ad den lige Vej. En Fører med Øjne som en aaben Bog. En Mand, som fægted med aaben Pande, for hvad han for Alvor tror. En Kæmpe saa tro, saa frejdig, saa djærv og frisk — Holger Danske!

— — —

Og Tusind Aar er rundet. Og Kornet har spiret. Og gule Neg er baaret i Hus. Men i Borgens dybeste Kælder; i Stilheden under Hvælvingen; i Mørket mellem de vaade Mure; hvor man ikke hører Lyden af Trin; hvor Verdens Larm er fjern; og hvor Tiden staar stille; dér slumrer Holger Danske og hans Kæmper.

Men han lever i Danskens Hjerte. Han vaager i hans Sind. Han synger paa hans Tunge. Han viser sig, naar Livet blomstrer; naar Maalet naas; naar Sangen klinger. Han kæmper med; paa Hav, paa Vold, og altid med Hæder.

Da Kristian den Fjerde blødende rejste sig fra Dækkets Planker, da lød Holger Danske's Røst. Da Iver Huitfeldt gav sit Liv for at frelse sit Land, da var det Holger Danske's Gerning. Og i den frygtelige Danevirkenat kom Holger Danske paa skumhvid Hest ridende i Snestormen.

Og en Gang, naar Danmark's Time slaar. Naar Fjender vander deres Heste i Viborg Sø. Naar der ikke er flere Danske, end at de kan sidde om et Bord. Naar det sidste brændende Skib er sprængt i Luften; og Dannebrog er fløjet mod Himlen som en Fugl med Flammer fra de røde Vinger. Da vil han samle Oldinge til Kamp. Og 12-Aars Drenge vil fylke sig om ham til Sejr. Da larmer det hult under Jorden. Da drøner det i Dybet fra Hvælvingen. Da klirrer Vaaben paa Vindeltrappen. Og i Borgens Port staar en Ridder, og ser ud mod Danmarks Morgenrøde — Holger Danske!

Finn Poulsen

FRA DRENG TIL MAND —

En Række kendte Mænd svarer paa Spørgsmaalet:

»Hvilke Egenskaber hos Dem som Dreng gjorde, at De som Mand naaede Deres nuværende Stilling?«

Forstander Niels Bukh, Ollerup:

Den Lydighed, Arbejdsomhed, Nøjsomhed og Ordenssans, som min Moder lærte mig, da hun lærte mig at bede til — og tro paa Gud — mens jeg var Dreng.

Generalmajor H. Castenschiold:

Den, der har haft den afgørende Indflydelse paa min Udvikling, er min Moder, der blev Enke, da jeg var 2 Aar.

Min Moder lærte mig Pligtfølelse og Flid, og det er disse Egenskaber — tror jeg — som har været de ledende for mig paa min militære Løbebane, den, jeg havde valgt fra mine tidligste Drengeaar.

Fhv. Statsminister I. C. Christensen:

Derpaa kan jeg ikke svare tilfredsstillende for mig selv. Jo mere jeg tænker derover, desto mindre synes det mig, at Resultatet skyldes nogen af mine Egenskaber. Maaske har dog min stærke Hjemkærlighed og Kærlighed til Fædrelandet været én af de stærkeste Drivkræfter hos mig.

Hee, den 10. Juni 1926.

Generalsekretær Gunner Engberg:

Jeg har altid bestilt noget, ogsaa som Dreng, og jeg har altid været glad for Kammeratskab.

Mere ved jeg ikke om Spørgsmaalet.

Derimod ved jeg, Ordsproget siger, at den, der er slaaet til en Skilling, bliver aldrig en Daler. Men en blank Skilling kan være lige saa glad som en Daler.

Kgl. Konfessionarius, Provst, Dr. theol. H. M. Fenger:

Jeg elskede mit Hjem, mine hæderlige, flittige, kærlige Forældre, som anstrængte sig for at føre os Børn frem og lade os lære det mest mulige. Derfor bad jeg hver Dag, at jeg maatte blive et hæderligt og dygtigt Menneske, som gjorde mine Forældre Glæde og Ære — aldrig Skam og Sorg, og jeg føjede til, at Gud vilde føre mig Livet igennem, saa jeg naaede den evige Salighed, naar jeg skulde dø —. Jeg gik altid i Kirke om Søndagen.

2. Jeg var meget flittig og samvittighedsfuld med mine Lektier, skyede Snyderi og Driveri som det, der tyngede min Samvittighed og som Bedrageri imod mig selv. — Jeg holdt aldrig fri, før jeg havde gjort min Pligt mod mine Lektier.

3. Jeg stræbte efter at være høflig og venlig imod alle, og havde paa Forhaand mere Tro end Mistro til Mennesker.

4. Jeg havde altid noget for i min Fritid — god Læsning, Besøg paa Museer, Hjemmebeskæftigelse . . . med Tegning, Maling, Klistren til Gaver, til Dukketeater, Fæstninger til Tinsoldater osv. Jeg gjorde det alt ordentligt og

pynteligt, saa jeg glædede mig ved det og til det i Ugens Løb, naar jeg tænkte paa det. Naar Vejret og Aarstiden tillod med Spadsereture rundt i Byen for at lære de gamle smukke Bygninger at kende, og i Skov og ved Strand.

5. Trofast til at skrive hjem og tænke paa at glæde dem derhjemme til Jul og Fødselsdage med smaa Gaver.

6. Jeg fandt mine bedste og fortroligste Venner i mine Sødskende, og morede mig absolut bedst sammen med dem i Ferierne, naar jeg kom hjem. Fejl og Ufuldkommenhed var der knyttet til det alt. Min Stræben var rettet derimod.

A. M. Rieck

Telefondirektør Fr. Johannesen:

Opdragelse i et Hjem med gode Familietraditioner, Interesse for Naturvidenskaberne, Ulyst til Gymnastik og Dans, ringe Dametække, derfor ikke Forlovelse før jeg kunde klare mig selv.

Fr. Johannesen

Sognepræst Olfert Ricard:

Først og fremmest Flid. Jeg havde en flittig Fader og Moder, og skulde være flittig i Skolen. Og saa en levende Fantasi, den er kommet mig til Gode siden. Den kan man ikke tage af sig selv; men flittig kan man tvinge sig til at være. — Kronen paa Værket blev et Møde med Gud. — Jeg blev en troende Kristen under min Konfirmationsforberedelse, og med det samme urokkelig klar paa, at jeg skulde være Præst.

Olfert Ricard

Statsminister Th. Stauning:

For Paalideligheden af en Selvbedømmelse som den Spørgsmaalet kræver, kan jeg ikke garantere, men naturligvis er der visse Karaktertræk og visse Egenskaber, der har været værdifulde under Udviklingen fra Dreng til Mand.

Min Fader fremelskede — maaske paa Grund af Fattigdom — en Vandreglæde, der ogsaa udviklede Naturglæde; Videbegær og Læselyst fulgte naturligt i disse Spor.

Jeg lærte, at Pligtfølelse var en grundlæggende Egenskab og var saa heldig at bevare denne igennem Tiderne. Jeg forstod, at man maatte være ordholdende, naar man indlod sig i Forbindelse med andre Mennesker, og jeg lærte, at Ansvarsfølelse var en vigtig Egenskab for dem, der skal handle paa andres Vegne.

Jeg formoder, at disse Egenskaber har været medvirkende, naar vigtige Hverv blev betroet til mig.

Th. Stauning

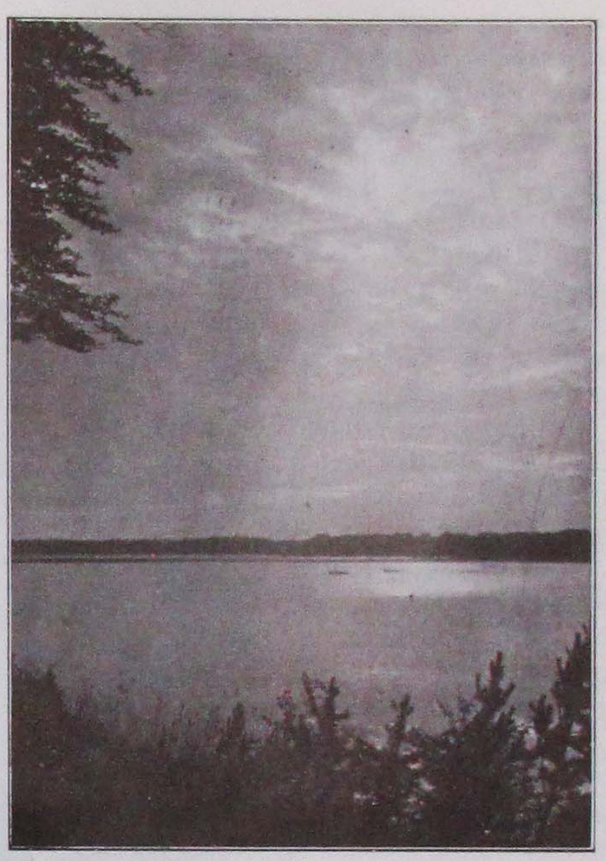

JOHN R. MOTT

En Samtale ved Gunner Engberg.

S|S „Birger Jarl“ i den finske Skærgaard, 28 Juli 26.

„Dr. *Mott,* vi har i Danmark et Blad, som læses af nogle Tusinde af den Ungdom, vi venter noget af; det Blad har for sit Julenummer bedt mig stille Dem et Spørgsmaal: „Hvilke Egenskaber hos Dem som *Dreng* gjorde, at De som *Mand* naaede Deres nuværende Stilling?“

Mott tøvede et Øjeblik og sagde saa: „Det maatte *andre* hellere svare paa. Jeg har aldrig tænkt over det. Jeg kan nævne nogle Ting, som falder mig ind:

1. Jeg gjorde *god Brug af Fritiden.* Jeg véd bestemte Bøger, som inspirerede mig til dette, f. Eks. Benjamin Franklins Levned og Samuel Smiles „Egen Kraft“, de hjalp mig til at se, at Tid er en kostelig Skat („the golden value of time“), og jeg begyndte allerede som Dreng at være flittig. Jeg læste, mens andre legede. Jeg legede med gode Drenge, og spildte ikke Tiden. Den Erfaring om Tidens Værdi har jeg ført videre siden og har sat meget ind paa at *beherske Omstændighederne,* saa jeg f. Eks. paa Rejser har min mest værdifulde Tid! Ingen Rejse er mig for lang! Jeg kan læse eller skrive, eller hvis *det* er umuligt, f. Eks. i Japan, fordi Toget ryster, saa kan jeg bede og tænke mig om. De har jo været i mit Hjem. De ved, det er, hvad man kalder en afbrudt Rejse: først 15 Minutter i en Bil, saa med underjordisk Jernbane, derefter Toget og saa en Spadseretur, en Time og 20 Minutter, to Gange hver Dag! Men ingen Tid faar jeg mere ud af end denne! Jeg kan planlægge Dagens Arbejde, bede uforstyrret; jeg kan altid møde *forberedt* paa Kontoret. Mange Breve dikterer jeg dér; min Sekretær bor ogsaa i Montelair. Og er jeg træt paa Hjemvejen om Aftenen, saa gaar jeg de lettere Ting igennem: Beretninger og den Slags fra hele Verden, som jeg ikke har villet bruge Kontortiden til, men har lagt i Mappen til Hjemturen. Desuden har jeg altid noget *ufuldendt* i Lommen“, — Mott tager frem et Bundt af de lange, gule Sedler jeg saa ofte har set — „Opskrifter til Taler og den Slags, som jeg kan gaa videre med, naar jeg ikke har andet at gøre.

Den Vane *at bruge Tiden* gaar tilbage til min Drengetid.

2. Jeg kludrede naturligvis af og til; men jeg

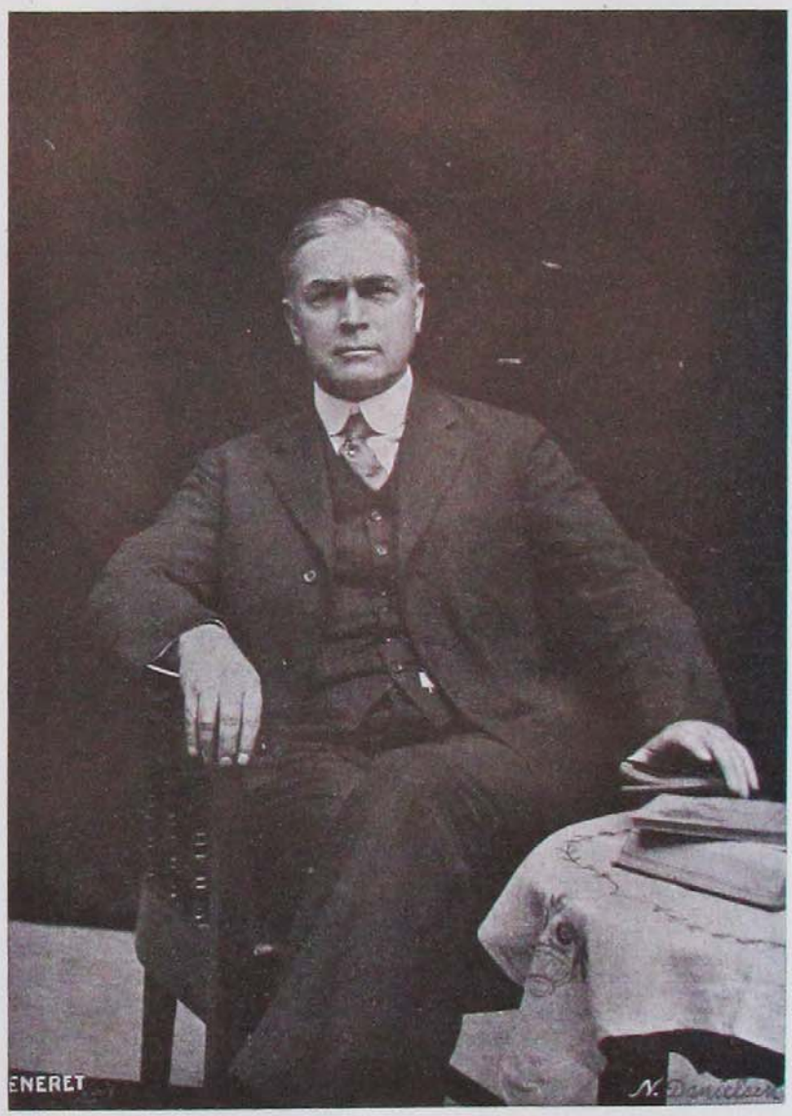

John R Mott

havde tidligt *den Hensigt at forberede mig grundigt til, hvadsomhelst jeg skulde gøre.* Jeg havde en god Plads i Skolen, ikke alene i det Arbejde, som blev forlangt af os, men ogsaa f. Eks. i Diskussionsklubber („debating societies“), som jeg gik ind i som 13—14-aarig. Dér var det, jeg lærte af en Kammerats Fader aldrig at bruge *Noter,* naar jeg taler. „Stol paa din Hukommelse“, sagde han. Jeg

har trænet mig selv til at tænke, mens jeg holder Talen, og finde Formen, mens jeg taler. Det sker ofte, jeg glemmer noget, jeg netop vilde sige; men det bekymrer mig aldrig! Jeg foretrækker alligevel at være uhindret af Optegnelser, mens jeg taler.

Det er en uhyre vigtig Ting: *at være forberedt i Forvejen.* Naturligvis indtræffer der meget uventet; men selv det uventede kan man paa en Maade forberede sig til at møde, nemlig igennem de utallige smaa Handlinger, som gøres med Troskab. Under de sædvanlige Forhold bereder man sig saaledes for det usædvanlige, in time of peace getting ready for war.

3. Som Yngling vænnede jeg mig til *„conclusive thinking“*, at *tænke Sagerne igennem saaledes, at de ender med en Slutning,* — i Modsætning til at lade Tankerne gaa fra det ene til det andet bare som Tankegymnastik. Det er en vigtig Sag for Karakteren, hvad jeg lærte af John Fosters Essay: „Decision of Caracter“, som jeg vistnok har læst 100 Gange. Ofte kunde jeg jo ikke komme til nogen Slutning, fordi jeg ikke vidste Besked. Saa skaffede jeg mig Besked og drog saa mine Slutninger. Den Vane: at afgøre en Sag, mens man er ved den — den skylder jeg meget. Der er Mennesker, som mister Aar af deres Liv, fordi de ikke har den, og mister en Følelse af Frihed og Styrke, de ellers vilde faa. Den Vane har jeg haft fra jeg var ung. Jeg begyndte at stræbe efter den i en Tid, da jeg trængte til den, i en Uafgjorthedens Tid i mit Liv“.

Mott gjorde her en Pavse, som jeg afbrød ved at spørge:

„Var De ikke en *Fører* allerede, mens De gik i Skole?“

„Det er vanskeligt for mig at sige. Maaske nok i de Ting, jeg brød mig om. Det var ikke saa meget Sport; mere Litteratur og Diskussioner. Hvorfor jeg valgte det teoretiske og ikke Idræt, kan jeg knap sige. Maaske fordi Fader altid havde legemligt Arbejde nok til mig. Det var Tømmer, ved De. Det var ikke, fordi han trængte til min Hjælp; han var velstillet; det var vel sagtens et Led i hans Opdragelse. Og ad den Vej fandt jeg Afløb for mit fysiske Overskud.

Hvad er der mere at sige?

Den Gang, jeg blev *en Kristen,* — det var omtrent ved samme Tid, jeg forlod Universitetet og kom i kristeligt Arbejde — *da lærte jeg mest af Jesus Kristus som Arbejder,* hvis jeg maa udtrykke mig saaledes. Igennem Aar var det Emnet for mit personlige Bibelstudium: hvordan Jesus levede, hans Vaner, hans Maade at tænke paa, at svare, at omgaas Mennesker . . . .

Jeg begyndte ogsaa tidligt at *studere Levnedsskildringer.* Jeg mener mere end just *læse* Bøgerne; jeg søgte at analysere de Mænds Liv; ofte skriver jeg op paa de sidste Blade i Bogen, hvad jeg har lært om den Mands Vaner; hvad det var, som gjorde ham dygtigere; Hemmeligheden ved hans Styrke. Men for det meste synes jeg, at de, som skriver Biografierne, ikke rigtig faar dette frem; de nøjes med at berette Kendsgerningerne; men jeg vil *bag* ved disse . . . .“

Her kom vi i Ordskifte om Forskellen paa amerikanske Biografier og den Maade, disse undertiden skrives paa i de gamle Kulturlande — et Emne, jeg ikke har megen Forstand paa og Læseren næppe heller.

G. E.

„JEG TROR, DER ER SKØNNEST I DANMARK!“

BILLEDER AF
KAI DE CROS DICH

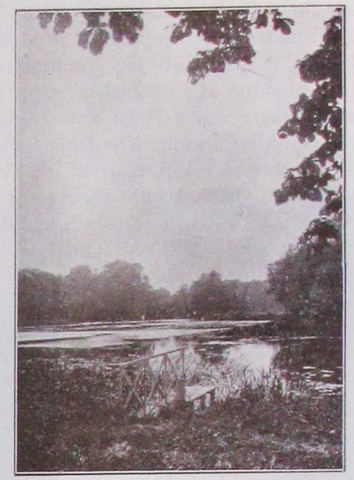

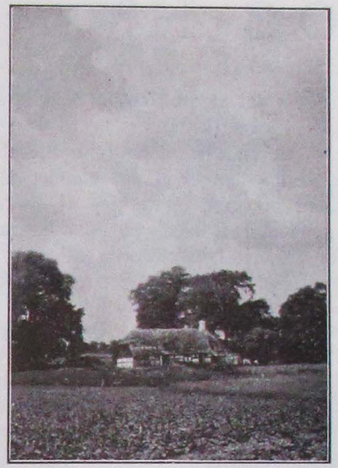

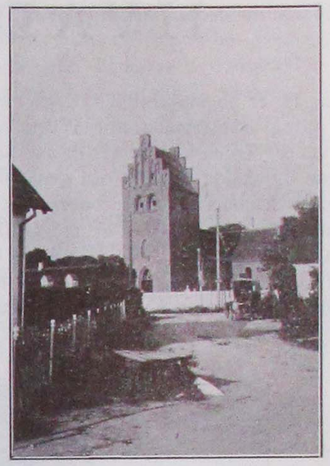

HVAD ER TOC H?

Af Valdemar Bang.

Toc H. er bogstaverne T. H. på det mærkelige sprog, som signalørerne i den engelske hær talte under Verdenskrigen, når de sad ude i skyttegravene og skulde stave et ord gennem en felttelefon, mens kanonerne drønede over hovedet på dem. Så kaldte de T. for Toc for at undgå misforståelser; H. var ikke til at tage fejl af og de to kom således til at lyde som Toc æitsch. T. H. er begyndelsesbogstaverne i Talbot House — men det er en lang og meget mærkelig historie.

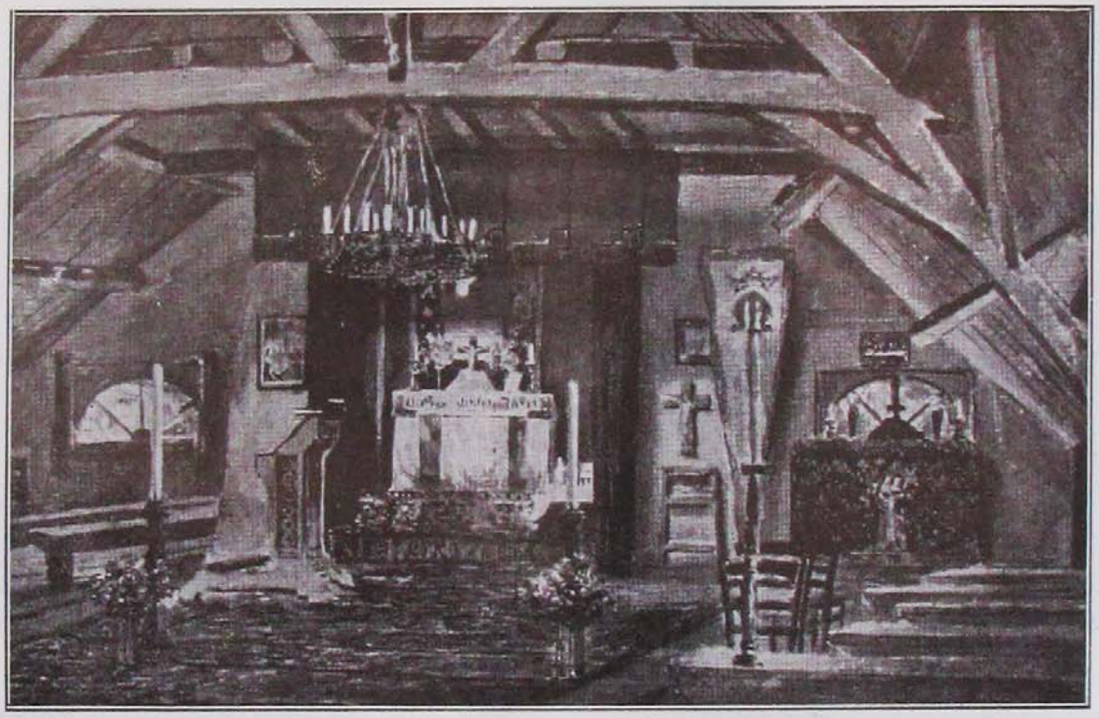

Der var engang en gammel by i Flandern, som hed Ypres. I løbet af et par måneder af det Herrens år 1914 blev denne by jævnet med jorden, takket være det bombardement, som det tyske artilleri rettede mod dette mål. Målet forsvaredes hårdnakket af det engelske hold, der havde meldt sig frivilligt til den store internationale turnering, hvori de var at regne som rene amatører mod de tyske professionals — således betragtede englænderne selv forholdet.

De gravede sig ned i en række skyttegrave som i de officielle telegrammer betegnedes som „Ypres Fremspringet“. Det havde nærmest form som et timeglas — men sandet var menneskeliv, der løb igennem det med en fart af tohundrede og tredive daglig i over fire år.

Når de overlevende af et hold var blevet afløst og vaklede vestpå, tynget af det mudder, der har gjort Flandern berygtet, og trykket af de rædsler, de havde gennemgået, nåede de efter en vandring på en snes kilometer til Poperinghe, den første lille landsby, hvori der endnu boede civile Belgiere, småhandlende og krofolk.

Midt i byen lå et enkelt hus, der med sine tre etager ragede op over de andre. „Talbot House“ kaldtes det efter en engelsk præst, Neville Talbot, der sammen med en god ven, Tubby Clayton, som også var præst, havde omdannet det til ikke blot et spisehus, men et virkeligt hjem for deres trætte kammerater, med lænestole og gulvtæpper og tapet og billeder på væggene.

„Enhvers Klub“ stod der på et skilt, som dinglede ude over fortovet, og over gadedøren: „Opgiv al rang, enhver, som går herind“. Denne opfordring var åbenbart ikke forgæves, for inde i testuen så man officerer og menige af alle våbenarter sidde bænket broderligt side om side. Og den munterhed, der altid herskede her, kunde tyde på, at et opslag,

der viste hen til en „Reserveudgang for pessimister“, også havde gjort sin virkning. Oppe på anden sal fandt man skrivestue og bibliotek og en dør med påskriften: „Læsesal, ikke sovesal“, foruden musikværelse med to klaverer og et par gramofoner. På tredje sal et utal af døre til „Værelser for rejsende“ og endelig en smal loftstrappe, som mere end symboliserede „den snævre vej, som fører til Himmelen“. Klatrede man op ad den, nåede man nemlig til det, som før havde været tørreloft, men som nu med megen smag og få midler iøvrigt, var omdannet til et kapel. Ved en gammel høvlebænk, der nu tjente som alter for tømreren fra Nazareth, holdt Padre Tubby gudstjeneste og altergang daglig, og ofte var menigheden så stor, at der var alvorlig fare for at gulvet skulde give efter for dens vægt.

Tusinder og atter tusinder af soldater passerede gennem dette hus i årenes løb, — mange for aldrig at vende tilbage. Det var derfor naturligt, at man åndede lettet op, da freden endelig kom og gjorde også Talbot House overflødigt.

Men da et år var gået, mødtes en kreds af dem, der havde holdt åbent hus i Poperinghe, og alle disse krigstrætte mænd havde lidt den samme skuffelse: Krigen var jo slet ikke forbi! — den fortsattes hjemme med samme bitterhed og hensynløshed, blot med andre våben, mellem rige og fattige, mellem arbejdere og arbejdsgivere, mellem fabrikker og forretninger, hele samfundet var en stor krigsskueplads.

„At overvinde hadet vilde være det samme som som at slutte årtusinders strid“, sagde en af dem, „men det er ikke saa svært at lære mennesker at kende hinanden, og så er slaget halvt vundet“.

For at overvinde hadet: „To Conquer Hate“, genåbnedes „Enhvers Klub“, som nu har Medlemmer over hele det britiske rige: gymnasiaster, studenter, arbejdere, handels- og kontorfolk, officerer, embedsmænd og prinsen af Wales — her er al rang opgivet. Nogle af dem bor sammen i huse, som er skænket og udstyret, ikke som pensionater, men som hjem, af private, som på denne måde vilde hædre mindet om en af deres kære, som faldt i krigen. En gang om ugen har et sådant hjem åbent hus for de medlemmer, der ikke bor der, med fælles middag, foredrag med påfølgende forhandling, og andagt i det smukke lille kapel, som altid findes i huset og ofte er en kopi af det berømte loft i Talbot House.

Hvert nyt medlem forpligter sig ved sin optagelse til at påtage sig et bestemt stykke arbejde i kirkens eller samfundets tjeneste for derved at hjælpe til, at udbrede Guds Riges Evangelium uden at præke det“. Dette er den „uselviske tjeneste“, der som en fortsættelse af de faldne kammeraters „uselviske offer“ skal holde den hellige ild brændende i den lampe, der er bevægelsens symbol, og hvis tvearmede kors er en arv fra Ypres' våben.

Løft imod himlen den fakkel, som døende hænder jer gav;
lad så blot Flanderens blegrøde valmuer skjule vor grav.
Men hvis I svigter den ild, som brændte i os, der stred,
døde vi dog forgæves, får ej i graven fred.

Efter John Macrae.

Valdemar Bang

DEN GRAA OLDTID

Det er mig ufatteligt, hvorfor Oldtiden kaldes graa. Den var jo grøn! — Dejligt spirende grøn.

Det var jo Spejderbevægelsens Vaar, midt i Vinteren, slut paa Aaret! Og det var — som rimeligt — Granen, som havde det grønne Syn, mens andre sang: „I Sne staar Urt og Busk i Skjul“, hvis de da overhovedet kunde synge noget saa pænt og ikke kom med slemme Brandere (i Grunden „Afbrandere“), hvoraf jeg fra de Dage mindes den om Manden, som kom under Omnibussen og sang: „Ind under (H)jul, hvor er det trist“.

Det var trist, for saavidt graat, den Gang den graa Oltid afløste Urtidens Taager.

Der stod en Mand op i den gamle Ansgarsal med et dybt alvorligt taarevæddet Ansigt, som kunde skære de særeste Grimasser (efter Behag kunde de opfattes som Spøg eller Alvor) og saa stillede han Forsamlingen det Hjertespørgsmaal: „Har du nogensinde været Bølge?“

— — —

Det har jeg! Paa Casino!

Saadan gik det til, at vi blev Spejdere.

Forsaavidt kunde jeg jo godt have sagt, at det var simpelthen uforklarligt.

Et af de dybeste Indtryk fra den Tid var, at en af Grane's Poder i Gymnastiksalen fik en veritabel Endefuld af sin Fader for aabent Tæppe, fordi han slog en ellers uskyldig Kolbøtte paa tværs af en Mand, som lavede „flik-flak“. Grane stod for os som Handlingens Mand!

Grane »i Slav« med Fodfolksspade.

Til dybere Indtryk af Grane vil jeg ogsaa regne en Begmand med Tommelfingerens „Mus“, medens fem Jernfingre spændte sammen om mit syndige Hoved. Det var i et lille Telt paa Dragør Strand, hvor man saaledes tyst blev bragt til Tavshed, naar der hviskedes i Morgendæmringen. Derude tændtes der for første Gang Baal af grønne Spejdere, som indtil da altid ellers havde Akvavit med i Flasker og Spritapparat. Det var „Bang“, som var Helten, der omsider gik i Gang med Ildens lunefulde Guder, men den Pagt, som vi sluttede, blev til Gengæld ogsaa varig for vort Korps gennem alle senere Generationer.

Dengang gik Gæssene endnu barbenede i Dragørs Gader, og vi kørte ind til Bager Krillesen (tror jeg) kun iført solbrændt Ryg, Halstørklæde og Bukser.

En Morgen vaagnede vi ved, at 70 Køer gik og jokkede i det Telt, vi sov i, medens Sælhundene ude paa Stenene logrede med Halen af Grin.

Fuldkommen Rædsel vakte det, at der en Dag viste sig flere Damer paa Stranden medens vi badede, og en vis ældre, let korpulent Herre maatte være Sælhund, indtil et Par raphaeliske Englebasser in puris naturalibus havde hentet ham de fornødne Beklædningsgenstande ud paa Stenene, hvorfra der kunde soppes ind — anstændigt.

Paa Vej hjem fra Dragør var det, at Visen om Gubben blev til i den Redaktion, hvori den nu har oplevet sin Renaissance ud over det ganske Rige.

Derude saa vi Grane „i Slav“ med Fodfolksspade og Tennisbold; og vi saa „Solen stige af Hav paa ny — og alle Nattens Skygger for evigt fly“. Herlige Dage!

Men Oltiden begyndte forøvrigt slet ikke i Dragør, men en Pinse i Græsted, hvor Pastor Stricker, der er kendt og agtet som Forkynder, oplevede at have 30—40 sovende (og snorkende) Deltagere til Højmessen.

Det gik saaledes til. Vi ankom sent til Hillerød, marscherede i Mulm og Mørke gennem Gribskov, idet vi foruden Randsler, Vadsække, Torvenet, Dyner, Vattæpper, Blikkasser, Haandtasker og mindre Kufferter bar nogle Spillemænd med samt Instrumenter, som førtes med til Opmuntring paa Marchen.

Vi opmuntrede dem da ogsaa alt det, vi kunde.

Ved Midnat dyppede vi paa Tælling Tæer i Isvand og tørnede saa ind i Teltene.

Efter nogle Kvarters Diskussion, stod de mere morgenduelige op; ved halvtre Tiden spistes Morgenmad, Kl. ca. 5 Frokost, og godt 9 Middag — og Kl. 10 fandt vi saa var en passende Sengetid, hvorefter vi sank stille ned paa Gulvet mellem Kirkestolene og sov indtil Gudstjenesten var til Ende; da blev vi vækkede og marcherede fra Kirke Kl. ca. 12 hjerteenige om, at det havde været en dejlig Dag.

Den følgende Nat laa vi i Bivouak — eller maaske teltede — i Skoven. Jeg erindrer kun, at det kravlede og kravlede hele Natten, men det bed ikke! Om Morgenen saa jeg Helten Bech-Olsen (saaledes kaldet, som Blochs Lærebog vilde sige, af sin tykke Mave) liggende under et Par af Patruljens Medlemmer. Kun Hovedet var frit, for saa vidt — som det laa lige op til lange Spejderhanses. Spejderhans snorkede ikke. Han hvislede eller koglede. Han sagde: syh, sih, ssssssparh! Det sidste Udbrud, som naar en Sikkerhedsventil eller et Grydelaag letter. Derfor vil det heller ingen undre, at Bech laa og snorkede i Søvne om: „Højtryksmaskiner og Pumpeværk“.

Vor Patruljefører, som var først i Tyverne, blev den Morgen Genstand for den Tort, at en elskelig gammel Kone spurgte ham, om der slet ingen voksne var med. Paa hans bekræftende Svar, spurgte hun videre, om han selv var konfirmeret. Da han atter bekræftede dette, syntes hun at falde mere til Ro — i Modsætning til os andre!

Naturligvis havde vi en Opvisning, ved hvilken der skete en grim Kørselsulykke, som i een Henseende minder om den fra Bibelhistorien kendte med en vis Fru Jesabel.

Ambulancemændene slikkede de tilskadekomnes Blod! (fra Beauvais).

Saa kunde vi synge Sangen for hinanden: „Husker du Gurre“ — hvor der spilledes Pind. (Det var i de Tider, da Spejdere endnu ikke vidste, hvad „en Pind“ er til). — Deroppe solgte HP. sig selv og sin Patrulje til Stollwerck Chokolade til Fordel for „Væbneren“s Finanser. Det var for Resten ogsaa HP., som nægtede at gaa paa Vagt, da det blev hans Tur. Det gik saaledes til. Han var kommen til at ligge og sove mellem For- og Bagbenene paa 7 Heste, som stod paa Række.

Da de saa kaldte, vilde han jo kravle ud. Men saa var der een, som trak den bageste af Hestene hen paa den Fløj, hvor han vilde ud — og saa blev han gal og sagde: Flyt den Hest! og det blev han haardnakket ved med indtil — han vaagnede.

Men det var nu slet ikke i Gurre. — Tværtimod, det var helt nede ved Køge.

Kære Venner, Køge! Vi var aldrig kommet der, hvis ikke Grane havde haft et lille Mærke i Skibets Ræling og sagt til Manden, da vi skulde dreje. Hele Banden — paa faa nær, som sang — laa ellers Brak, og sank eller spyede vekselvis.

Jo, det var en dejlig Tur. — Og sikken et Baal vi havde.

Det var den Gang den gamle skæggede Skovmand fortalte om Snogene. De sloges og saa fik de fat i hinandens Hale! Og saa aad de — uh, hvor de aad! — — — Det var et modbydeligt Syn. Til sidst var der ikke Spor tilbage! Tro den, og een til!

For nu skal I ligegodt faa den værste, jeg har oplevet. Vi var tre Mand, i en vis Forstand paa een Cykle - endskønt der oprindeligt ogsaa var 3 Cykler. Men det kommer slet ikke Historien ved.

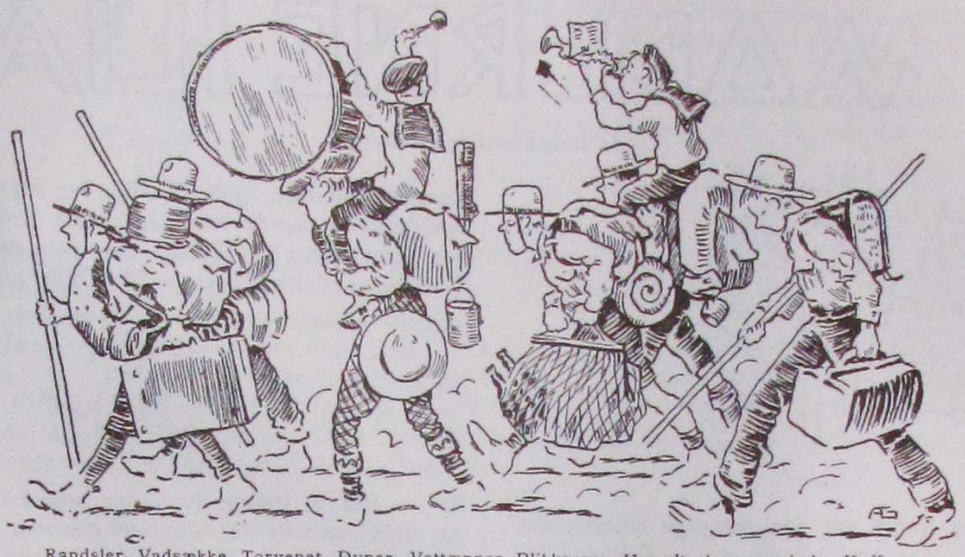

Randsler, Vadsække, Torvenet, Dyner, Vattæpper. Blikkasser, Haandtasker og mindre Kofferter.

Næ — men vi var dødtrætte. Mere døde end trætte. Og saa var vi kommet i Seng! i Sorø Højskole (de to af os, den tredje laa paa en Madras paa Gulvet). Der var Bjælkeloft og lavt til Loftet, saa det kneb, hvis man stod op i Sengen.

Saa drømte jeg mig tilbage i Bramsnæslejren, hvor jeg som „stærk Mand“ havde holdt en Gran stemt i Vejret i den ene Ende, medens de andre kappede Grenene af den. Nu stod jeg der igen.

Mine Arme og Ben sitrede. Jeg kunde faktisk ikke mere. Og de andre — tænk, de laa og sov under Granen. Jeg vilde smadre dem, hvis de ikke vaagnede. Forstaa mig, Læser, at jeg vrælede — et øresønderrivende forfærdeligt Vræl om at komme og „tage fat her“. — Og de kom! De sprang, siger jeg, begge to op i min Seng og greb om Loftsbjælken! — — saa sagde den ene: „Hvorfor skal vi holde her?“ Det gjorde mig vaagen. „Aa, det behøver I heller ikke alligevel“.

Saa gik vi i Seng og sov til den lyse Morgen.

Først op ad Dagen kom vi Nattens Hændelse i Hu ved et rent Tilfælde. Den yngste af os havde været i Byen efter Havregryn og en Blikkasserolle — og saa havde han kogt Grød uden først at faa Vaselinen af Kogekarret. Det var egentlig Fortvivlelsens Nødværge, som fik ham til at skrige: „Men hvorfor var'et saa, at vi skulde staa og holde der i Nat“.

Saa døde vi af Grin alle tre.

Og vi griner den Dag i Dag, naar Folk siger, det er Løgn, for det er den nøgne Sandhed.

Det var Spejderbevægelsens Stenalder. Da vi væltede Stene af Vejen for dem, der kom efter, og Stene faldt fra Drengehjerter, som en mild Meteorregn i August.

Ak, „den som vore pojke igen“. *vir.*

Et øredøvende, forfærdeligt Vræl om at komme og »tage fat her«.

EN MODERNE ILIADE

Af Mogens Lichtenberg.

Hører I Spejderes Snork fra den mægtige smækfyldte
Teltlejr?
Ser I dens Rigdom af Flag, ser I dens Lygte paa Stang?
Føler I Dugdraabens Vægt tynge jer plastiske Næse?
Lugter I Moseko-bryg fra Aaens mudrede Vand?
Alt, hvad Koen i Sommer har ædt, men ej har fordøjet,
fylder den vidtstrakte Eng, hvor Spejderen ørkesløst ligger
og med et tankeløst Blik drømmer om Maaltidets Fryd.

Maanestraalen den blege baner sig Vej gennem Taagen,
rammer Lejrens Herr Dommer, liggende mæsket og fed,
spisende hidsigt og højlydt af Madpakkens duftende Indhold:
fire Stykker med Sild, Frikadelle og Asie
samt tre med dobbelt-belaxt og Leverpostej.
Sygeligt Smørret ham driver ned fra den søvnige Mundvig.
Øjet, der søgte tilforn det Sted, hvor Striden var heftigst,
lukker sig roligt og trygt her nu ved Morfeuses Barm.
Haanden, der tappert engang stak Fjenden et himmel-
blaat Øje,
sylter svinagtigt sig nu i hjemmegjort Sildesalat;
og de Lemmer, der før i Lejren kraftigt sig hærded',
strækker paa Hyndet sig nu yppigt, blødagtigt og fejgt.

Giv mig — o herlige Musa — en Død i en Strid blandt
de Kække,
at ej jeg fristes at ende som hin Vegetar af en Mand.

Maanen stod højt, og den blodige Leg sig nærmed' sin Ende.
Spejdernes rasende Brøl isprængte hungrige Hyl
høres nu kun i det Fjerne tyst gennem Nattens Stilhed.
Kast saa — oh Musa — dit Blik paa Søllerød-Vejen
til Holte!

Se — Rekrut Peder Svup har hævet fra Lejet sin Krop
og midt i en lille Patrulje bort gennem Mørket sig sniger.
Hør deres Ligtornes Skrab mod de haarde Vandstøvlesaaler!
Hør deres stakkede Aande og tyste Kommandoraab!
Ellers ikke en Lyd undslipper Tændernes Gærde.
Tavse de iler i Retning af Kampens Bulder histude.
Raskere iler ej hen mod sit Maal den Pil, der fra Strengen
flyver kraftigt og let, end mod deres Bytte de farer;

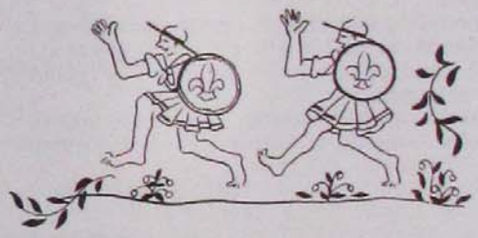

og da de Kampgnyet naar, styrter sig frem hele Flokken,
svinger de stridsvante Næver gævt i den gjaldende Kamp.
Trods deres flade Madpakker og deres revnede Bukser,
staar de der ærlige, tro, frygtløse, fast midt i Faren,
her med en oprevet Næse, hist med et afrevet Øre,
gavmildt og højmodigt delende ud til højre og venstre
Slag, der lig Torden og Lynild helt lægger Ansigter øde.
Der staar de Ryg mod Skulder og Skulder mod Ryg
og omvendt,
til Fjenden tilsidst i den rosenrødfimrede Morgen sig fjerner
døde som Sild fra (H)valen, hvor ynkeligt de fik paa Torsken.

Musa — fortæl mig om Drengen og sig, er det Løgn,
hvad jeg siger,
hin københavnske Spejder, gjorde han ikke sin Pligt?
Svigted' èn eneste af dem, dengang det gjaldt at beskytte
Divisionens saa sparsomme Ære mod de fjendtlige
Hundes Bid?
Vel har jeg hørt, der faldt mangt et Slag paa forkerte!

Men — oh Du Herlige — hvem har saa Skylden for det?
Mon ikke Dommerne selv, som træge og drevne af Dumhed
stadig hver Gang strømte til i dorsk, fremvraltende Mængde?
Sig mig — oh Musa — har saa denne Flok ikke
fuldtud fortjent det,
trængte de ikke til Tæsk, som den Flok Kvæg, de jo er?
Hvem vil bebrejde ham det, den lille uskyldige Spejder?
Skal han til Tak for sin Daad smædes af smaalig Kritik?

Nej, vi vil synge hans Pris og hylde ham højlydt med Hæder,
og naar det lakker mod Kvæld, vil vi rede hans Leje
med Jordbær;
dèr skal han træt synke ned, stolt af sit straalende Voksværk,
glad og tilfreds med sig selv og sin vældige Indsats i
Kampen.

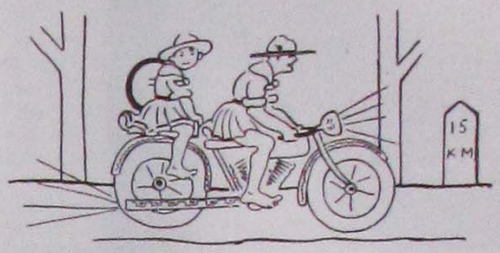

Skade det var kun, at hans Division blev en flot —
— Nr. sidst.

Magnus Liebenberg

STILHEDENS STEMMER

(Fortsat fra Side 9)

Et Par Timer senere dukker en Person op nede ved Stranden. Han har tilbragt Natten i et Baadehus et Stykke fra Lejren, og er ikke blevet mere præsentabel af det. For øvrigt næppe heller mindre, for han har i Forvejen været saa laset og snavset, han kunde blive.

Men er hans Ry ikke tillidsvækkende, saa er hans Ansigt det endnu mindre. Han ser ud til allehaande og lidt af hvert — undtagen det gode.

Nu standser han, og betragter eftertænksomt Sceneriet foran sig.

Der ligger en Træbygning — og i dens aabne Dør sidder en Dreng i Spejderdragt, som en Slags Vogter af den, men ikke nogen videre god Vogter — for han sover.

Se, havde han nu vidst i Gaar, at den Smadrekasse laa der, saa havde han faaet et behageligere Natteleje, men det er der jo ikke noget at gøre ved. Han maa hellere se at gøre det mest mulige ud af det, som det er. Et og andet spise- eller drikkeligt findes der vel, og hvis Knægten der skulde vaagne og gøre Vrøvl, saa —

Han gaar nogle Skridt frem mod Huset — og standser saa pludseligt.

For ved Bygningens Gavl, et Par Alen fra den sovende Dreng, staar der en, støttet til en Cykle, og betragter ham. Han er i Spejdertøj ligesom Drengen, men ellers et voksent Menneske, og en, der nok ser ud til at kunne tage et Tag, naar det skal være. Han maa være kommet lige i dette Øjeblik ganske lydløst.

Et Øjeblik ser de paa hinanden. Vagabonden skulende og usikkert, Spejderen fast og roligt. Vagabonden skutter sig, og ser sig saa omkring, som om han søgte den nærmeste Vej et eller andet Sted hen — og driver af.

Lidt efter standser han igen og haler en Cigaret frem af Lommen.

„Gi'r De lidt Ild“.

„Værs'go'. De kan beholde Æsken“.

„Tak Hr. Mange Tak“.

Spejderens Ansigtstræk indbyder ikke til længere Passiar, og Fyren gaar i Retning af Stranden. Han har opgivet alle Operationer. Han vender sig dog engang endnu. Den anden staar stadig og ser efter ham. — —

Det overrasker unægtelig Ove at blive vækket af sin Tropfører — overrasker ham ogsaa at opdage, at han har slumret blideligt.

„Jeg har noget at ordne, før Troppen kommer“. lyder Forklaringen. „Og det er rart at cykle om Natten. Og saa hørte jeg af Sekretæren, at Du var her, og cyklede ned for at tage dig med. Hvordan har Du ellers haft det? Og hvorfor sidder Du her?“

Ove fortæller om sine natlige Oplevelser. Da han er færdig, sætter den anden ham paa en Prøve, vigtigere end nogen af de andre.

Han spørger med et lille Smil: „Var Du bange?“

Og Ove bestaar den med Glans. Han ser sin Fører i Øjnene og svarer ufortøvet, kort og klart:

„Ja!“

August Klingsey

EN JULEGOODTURN

Af Kai de Cros Dich.

PERSONERNE:
Per, Patruljefører for „Svanerne“.
Karsten, Korporal i Patruljen.
Kontorchef John Malling, Pers Onkel.
Spejdere og Skoledrenge.

1. Akt.

Svanepatruljen ligger rundt om et Lejrbaal.
Per: Nu skal vi have en Sang! Kom stem i alle Mand!
Arne (søvnigt): Ja, hvad skal det være for en?
Ole: En med ikke for mange Vers.
Per: Lad os taa Nr. 32 — (begynder at synge, kun taa tager fat).

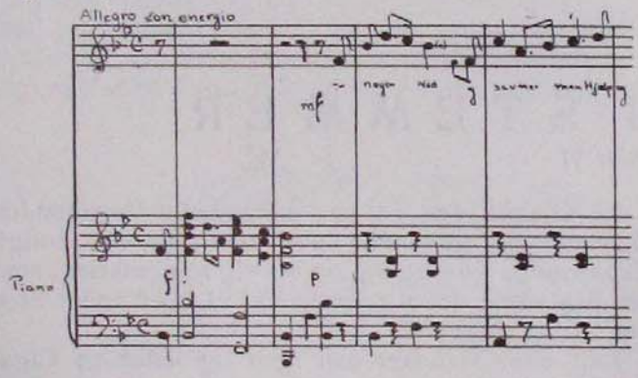

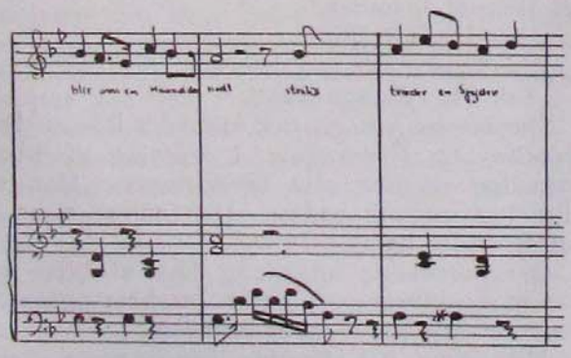

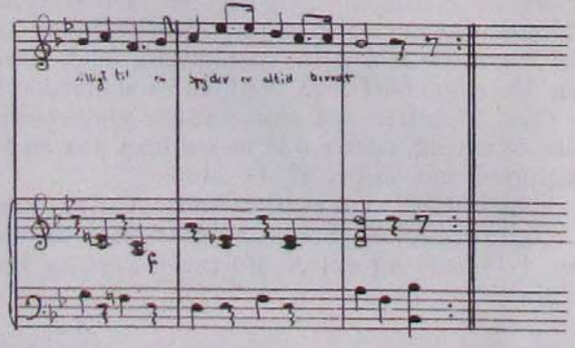

Er nogen i Nød, og savner man Hjælp
og bli'r om en Haand der bedt,
straks træder en Spejder villigt trem,
en Spejder er altid beredt.

Gaar Sorgerne paa, og Mismodet gror,
og bli'r der ej smilt og let;
da lysner det i hver Spejders Spor,
en Spejder med Smil er beredt.

Per (holder op og ser sig forarget omkring i Forsamlingen); I er nogle rigtig slappe Fyre til at synge!
Erik: Man kan virkelig ikke synge, naar man ikke er i Stemning.
Per: Sikke noget Vrøvl! Man kan netop synge sig glad; man kan netop gennem Sangen arbejde sig i Stemning og komme i godt Humør.
Viggo: Det er hørt! Lad Karsten synge os i Stemning, saa skal du se, sikken et Humør, vi kommer i!
Per: Nej, jeg har bedt Karsten ikke synge Revyviser for os, vi skal ikke have den Slags ved vore Lejrbaal, det er de for gode til!
Arne: Netop, Karstens Viser er alt for gode til at spoleres paa et saa søvnigt Lejrbaal.
Otto: Vi trænger til at vækkes op! Karsten, du gør en god Gerning ved at synge for os.
Karsten: Godt! I skal faa en virkelig moralsk Sang, et sprogligt Mesterværk til Belæring og Opbyggelse.

Analyse
kan Anna kyse
Tænk — Anna-lyse-Anna.
Hele Skraalet
i Modersmaalet,
det kvæger dog som Manna.
Aa, hvor det dog er dejligt, naar det gaar med Gik;
Hesten er lam, men Lammet er der Faar, der fik.
Kør du med Gik, saa gaar dog Kør,
Skibet, det sejler med Trillebør,
Aa, hvor det dog er godt med Grammatik.

Genstandsleddet
faa Henstand med'et
en ganske lille Genstand.
Navnemaade
og anden Gaade
et eller — eller et enten.
Aa, hvor det dog er dejligt med en Lillebil
Taksten forhekses pr. Heksameter Metermil.
Villig er Bilen, — bil I ved,
billig er Hvilen, — hvil i Fred.
Aa, hvor den dog er køn den danske Stil.

Sætningstydning
og Ordforskydning
og Omsangsleddet i Fremtid,
Intetkønnet
især forskønnet
det stammer jo fra en glemt Tid.
Aa, hvor det dog er dejligt med lidt Kildevand.

Kilden har kaldet Karlen tidt til Ægtestand.
Præsterne kiler efter Kald,
Kalven er kilden, og Kilden har Fald.
Aa, hvor det dog er kønt, hvad Sproget kan!

Viggo: Den er spilleme god. Hvem har lavet den?

Karsten: Det forbyder Beskedenheden mig at fortælle, men saa meget kan jeg sige uden at røbe for meget, at Forfatteren baade har skrevet Teksten og Indholdet.

Per: Jeg bryder mig nu ikke meget om at høre saadan noget Sludder; nej, maa jeg saa bede om Frankfurter-Koret. Er der ingen af Jer, der har hørt det? De synger som rene Engle; man bliver ligesom et bedre Menneske af at høre paa dem.

Karst.: Ja, det er muligt, at de synger som Engle, men de er det i hvert Fald ikke.

Per: Det ved du da ikke noget om. Mennesker, der synger saa smukt, kan ikke være slette.

Karst.: Tak for den! Men forresten passer det ikke, du siger, for min Tante havde en af Koret indkvarteret sidste Gang, de var her; og han sang som en Engel, men han var en rigtig Laban!

Per (ærgerlig): Jeg er selvfølgelig forpligtet til at tro det, naar du siger det, selv om det lyder noget underligt; men man kan nu let lade sig narre, og meget kan jo være misforstaaet Ungdommelighed.

Karst.: Ja, den er god! Den skulde du komme med til Hr. Frandsen i Sangtimen, naar han er gal paa os: „Ja, De maa undskylde, Hr. Frandsen, men det er misforstaaet Ungdommelighed“!

Viggo: Der er nu ingen, der kan lave Fest med Hr. Frandsen som Bernhard. Det er saamænd lige meget, hvad han laver, han klarer den alligevel.

Erik: Han kommer gerne for sent, men kommer altid godt fra det. — — — —

Per: Det er ikke rigtig spejdermæssigt. (Efter en Pause): Kan I huske den Historie, han fortalte om den gamle Kone og Kartoflerne? Hun tabte Kurven, saa det altsammen rullede ud over Gaden og lavede Panik og stoppede Færdselen. Jeg syntes ikke, det var noget at lave Grin med, selv om det maa have set ganske sjovt ud. — Jeg sagde til ham, at han burde have hjulpet hende, men han var som sædvanligt saa sent paa det, at han ikke kunde naa det. Se, havde han nu gaaet hjemmefra i ordentlig Tid, saa havde han bedre været i Stand til at holde Spejderloven om at være nyttig og hjælpsom mod alle.

Karst.: Sikke noget Sludder!

Per (opbragt): Maa — maa — jeg ikke være fri for dine Ondfuldskabsheder!

Karst.: Ja, det er da noget Vrøvl; for havde Bernhard gaaet noget tidligere hjemmefra, saa havde han jo slet ikke mødt Konen!

Per: Hvis du kun har i Sinde at ødelægge Lejrbaalet med dine Drillerier og Vrøvleviser, saa vil jeg bede dig om at gaa og ikke gøre dig Ulejligheden at vise dig i Patruljen mere!

Karst.: Jeg kan ikke indse, at jeg ødelægger Lejrbaalet mere med mine Vrøvleviser end du med dine Vrøvlehistorier.

Per: Jeg prøver i det mindste paa at bygge noget op, du river kun ned.

Karst.: Du mener altsaa, at Vrøvl, der er alvorligt, virker opdragende, men at Vrøvl, der er morsomt, virker nedbrydende?

Per: Jeg ønsker ikke at diskutere mere med dig om den Sag. Gør mig blot den Tjeneste at forsvinde.

Karst.: Godt! Du skal faa dit Ønske opfyldt. Jeg gaar nu. Men husk, at naar du en anden Gang kommer og beder mig om noget, saa kan du være vis paa at faa nej!

Per: Vær du kun rolig! Jeg er ikke saa taabelig, at jeg nogensinde skal bede dig om Hjælp. (Karsten gaar). Skal vi saa synge en Sang? (Efter en Pause): Nej, jeg er oprigtig talt ikke i Humør til at synge nu, jeg tror hellere, jeg vil læse en Historie for Jer. (Sætter sig til Rette ved Baalet og begynder at læse).

Tæppe.

2. Akt.

Kontorchef Mallings Dagligstue. Kontorchefen sidder i en magelig Lænestol. Per ligger paa et Bjørneskind foran ham og ser ind i Ilden.

Per: Aa, Onkel, du hører jo slet ikke efter.

O. J.: Jo, vist gør jeg det, min Dreng.

Per: Nej, Onkel, jeg er sikker paa, at du ikke har hørt et Ord af det hele.

O. J.: Jo, jeg har godt hørt, at du vil lave en Koncert henne paa Skolen til Fordel for fattige Familier i Julen.

Per: Og synes du ikke, det er en god Idé?

O. J.: En udmærket Tanke. — Og Programmet?

Per: Jeg har faaet Kaj Prytz til at deklamere, det gør han smukt; Hagen spiller Klaver, og Schultz Violin; saa mangler jeg kun et mere fornøjeligt Nummer. Jeg havde tænkt at faa Leo Clausen til at synge nogle muntre Viser; Leo — kan — godt bruges. —

O. J. (tankefuldt): Ja, Leo kan godt bruges . . . .

Per (ser op paa Onklen): Ja, jeg ved godt, du mener, at Karsten vilde være bedre til det, det er han ogsaa, — ubetinget, men — efter det ved Lejrbaalet kan jeg ikke bede ham om det.

O. J.: Nej, — du kan ikke bede ham om det.

Per: Det er iøvrigt ogsaa ganske lige meget, for han har jo paa Forhaand lovet at sige nej, hvad jeg saa end bad ham om.

— — — — — —

O. J.: Sig mig, Per, tror du, Karsten med Vilje søgte at ødelægge Lejrbaalet for dig? Du maa jo huske, at det er kun den onde Vilje, der skal straffes.

Per: Af „Svanepatruljen“s Korporal kan man ikke nøjes med, at han ingen ond Vilje har, der forlanger man en Vilje til at gøre det gode!

O. J.: Ja ,ja, men man kan saa let lade sig narre, og meget kan jo være misforstaaet Ungdommelighed.

Per: Misforstaa—et Ung—dom—me—lig—hed — — — (eftertænksomt): Ja—a— naa—aa, naar man s—saadan Gang paa Gang ødelægger, hvad jeg vil bygge op, saa kan det ikke undskyldes paa den Maade (ivrig), han s—stem—s—stemte jo en Skabning, han s—skabte jo en Stemning, der s—spolerede Lejrbaalet for mig. Naar jeg f. Eks. vilde lede Samtalen hen paa Spejderloven, saa s—s—

O. J.: Ja, men den Historie med Konen med Kartoflerne var nu ogsaa egnet til at vække Kritik. Tænk, hvis en af Lærerne paa Skolen havde serveret den i Timen, saa vilde du ogsaa ubarmhjertigt have „skaaret ham ned“. Ikke sandt?

Per: Med Lærerne er det noget andet. Som Korporal skal Karsten være min Medhjælper, ikke min Modstander!

O. J.: Som Spejderfører vilde du have vist større Snille, om du i Stedet for at erklære, at du var skudt i Sænk, havde rost hans Skarpsindighed og brugt den som Udgangspunkt for en ny Samtale. — — — Men nu Pengene, der kommer ind, hvad vil du bruge dem til?

Per: Jeg vil lade Spejderne købe ind til fattige Hjem, det skal være en Julegoodturn lige som sidste Aar. (ivrig) Da t—trængte vi ind til en s—samlet Familie, vi s—samlede ind til en trængende Familie m—med F—F—Fugletræ og Jødevarer, m—med Juletræ og Fødevarer og Legetøj til Børnene. Aa, du skulde have set, hvor glade de blev. Det er dejligt saadan at glæde andre.

O. J.: Ja, du har Ret; det er dejligt at glæde andre; og det var dejligt, om Spejderne rigtig kunde faa lært det! Men jeg tror ikke, I har faaet fat i den rigtige Ende. I springer over, hvor Gærdet er lavest. Det er nemlig meget lettere at gaa ud og være Juleengel for nogle fremmede Mennesker, end at være Engel hjemme. Det er meget lettere at give ti Kr. til nogle vildfremmede ved Juletid, end det er at give sin egen Mor ti Minutter hver Dag Aaret rundt. — I bedrager Jer selv, naar I tror, I har gjort, hvad der kræves af Jer, naar I har gjort Jeres Julegoodturn i et fremmed Hjem. Nej, gør Jeres Julegoodturn hjemme! og husk saa, at Julen varer til Paaske! Jeg siger ikke, det er forkert at samle Penge ved Hjælp af din Koncert; der er meget Nød at lindre, og der er Brug ogsaa for, hvad der kommer ind; men jeg siger, det er ikke nok at nøjes med det, Per; langt bedre end

at glæde nogle fremmede var det, om du glædede Karsten, som dog engang har været din bedste Ven, — om du glædede ham ved at række ham Haanden til Forsoning og gav ham din fulde Tilgivelse i Julegave, langt bedre — om du til ham og ikke blot til de fremmede gik som en Fredens Engel med Julebudskabet: Fred paa Jord og i Menneskene en Velbehagelighed! (Lang Tavshed).

Per: Jamen Onkel, hvis jeg kom og rakte Karsten Haanden, vilde han kun haane mig for det.

O. J.: Per, gør du da kun det gode for at høste Paaskønnelse og Tak derfor?

Per: Aa, Onkel! —

O. J. (stryger Per over Haaret): Tak, Per; det vidste jeg jo nok. Nu glæder jeg mig til snart at høre „Svanesangen“ igen.

Tæppe.

3. Akt.

Det store Spisefrikvarter paa Skolens Legeplads. Denne er i den ene Side delt ved et Plankeværk, der løber ud mod Tilskuerne, saa disse kan se, hvad der foregaar paa begge Sider af Skillevæggen.

Eigil: Ved du, hvad du skulde, Karsten? Du skulde tage Livet af Per! Altsaa ikke saadan bostaveligt, forstaar du, men spirituelt! (Bider Hovedet af en Radise og spytdet grønne bort) . Ptøj!

Karst.: Naa slet saa voldsomt vil jeg nu ikke gaa til Værks.

Eigil: Det skal du heller ikke. Du skal tvinge ham til at gøre det selv. Du skal samle gloende Kul paa hans Isse!

Karst.: Ja, det lyder meget tiltalende; jeg har ikke noget imod at samle gloende Is paa hans Kaalhoved!

Magnus: Nej, prøv engang det.

Eigil: Det hele er saare simpelt.

Magnus: Det tvivler jeg ikke om.

Eigil: Hold Bøtte! Ser du, Karsten (gentager Forestillingen med Radisen) Ptøj! den Koncert, Per arrangerer . . .

Karst.: Nej, den hører jeg.

Eigil: mangler det vigtigste: et morsomt Nummer, og det er dig! Koncerten bliver simpelthen uudholdelig, hvis vi skal sidde og høre paa den Katzenjammer hele Aftenen. — Og Per ved ogsaa, at der vilde blive solgt mange flere Billetter, hvis du stod paa Programmet; og alligevel kan han ikke faa sig selv til at bede dig om Hjælp.

Karst.: Nej, det skal han nok vogte sig for.

Eigil: Jamen forstaar du da ikke, at det er en Falliterklæring for Per. Skønt han ved, at han kan hjælpe de fattige ved at ydmyge sig og gaa til dig, kan han alligevel ikke bekvemme sig til det.

Karst.: Jo, det er selvfølgelig pinligt for ham.

Eigil: Og nu er det, du skal vise dig som den store, der kan se bort fra personlige Uoverensstemmelser og tilbyde at optræde for at afhjælpe Nøden i Julen. Kan du ikke forstaa, at det maa være uhyre flovt for Per at se, at du kan gøre det, han selv var for indbilsk til.

Karst.: Jo, det kan jeg godt forstaa, men der er kun det, at jeg vil heller ikke gaa til ham.

Eigil: Det skal du heller ikke, det skal vi nok ordne, og det skal ikke vare længe; nu glider vi. (Gaar, Karsten alene).

Karst.: Det er næsten Synd for Per, han vil tage sig det forfærdelig nær og virkelig tro, at han har forurettet mig. (Gaar om paa den anden Side Plankeværket).

Flere Drenge kommer spisende ind.

Max: Har I hørt den sidste? Karsten har tilbudt Per at optræde ved Koncerten.

Egon: At han vil! Tilbyde sig selv efter at have været saa stor paa det over for Per i den sidste Tid!

Frants: Ja, han maa jo være svært forlegen efter at komme til at optræde.

Jørn: Han fortjente at skæres godt ned for det.

Max: Vi kan jo pibe ham ud den Aften.

Flere: Hørt. Hørt. Nej, lad os hellere være dødsstille, naar han har optraadt, — ikke en Lyd i Salen. — Nej rigtig Udpibning. Hørt. Hørt.

Per (er imidlertid kommet ind): Nej, det kan I ikke være bekendt! Det er der ingen Mening i! Jeg synes, det er smukt af Karsten at se bort fra Uvenskabet med mig og tilbyde sin Hjælp for derved at gavne en god Sag.

Max: Den maa du længere ud med, den er der ingen, der tror paa.

Frants: Karsten gør det kun for at vise sig og maaske for at drille dig.

Per: I skulde skamme Jer! Det er simpelt af Jer at tro saa lavt om en Kammerat.

Egon: Han skal pibes ud.

Per: Vil I da ikke for min Skyld lade være at ødelægge Aftenen?

Jørn: Jo, men ikke for Karstens.

Flere: Hvis Karsten optræder, er han en Pjalt, en Kludedukke, en Lurendrejer! (De gaar alle ud ivrigt samtalende, Per bliver tilbage. Lidt efter kommer Karsten frem fra den anden Side Plankeværket, hvorfra han uset har overværet hele Optrinet).

Per: Tak, fordi du vil hjælpe os ved Koncerten. Det er vældig pænt af dig, — men — jeg — er bange for, at Skolen har misforstaaet dit Tilbud, — — — saa jeg vil bede dig lade være med at optræde.

Karst.: Kan du huske, da vi skiltes ved Lejrbaalet sidst, da lovede jeg, at næste Gang, du kom og bad mig om noget, vilde jeg sige nej. Det gør jeg ogsaa nu. Jeg kan ikke opfylde dit Ønske.

Per: Jamen Karsten, det er for din egen Skyld, jeg beder dig lade være at komme.

Karst.: Ja og det er for din Skyld, jeg vil optræde.

Per: Karsten! du er altsaa ikke vred paa mig mere?

Karst.: Nej, hvor kan du tro det!

Per (griber Karstens Haand): Saa er vi altsaa Venner igen. Hvor er jeg glad! Og jeg som troede, det var saa svært at være god!

Karst.: Og jeg som troede, det var saa let at være ond!

Per: Det skal blive rart at høre dig synge igen.

Karsten synger:

Aa, hvor det dog er dejligt, naar med Sang det gaar.
Syng fra i Dag i Gaard og lige meget hvor.
Vaaren har været med Vejret i Maj.
Gaarden er gærdet, og gæret er Dej.
Aa, hvor det dog er godt, hvad Sang formaar!
Nu glæder jeg mig til at tage ordentlig fat. Det skal blive rart at faa alle Hjul i rigtig Gænge igen.

Per: Ja, hvor er det dejligt med en rigtig „Julegoodturn!“

„NØDDER“.

Af Bent Rasmussen.

Skær en lille Strimmel Karton, ca. 1 cm bred og 7—8 cm lang (f. Eks. af et Brevkort) og læg den oven paa et Vinglas, tværs over Glasset. — Anbring en Prop staaende midt oven paa Kartonstrimmelen og læg en 2-Øre eller en ny 25-Øre oven paa Proppen.

Spørg saa, hvem der kan faa Pengestykket ned i Glasset uden at røre ved det og uden at tage Proppen op i Haanden.

Metoden er at tage en Lineal el. l. og give Proppen et kraftigt Slag. Derved ryger Proppen og Kartonen bort, og Mønten falder ned i Glasset.

Om man kan faa det til at lykkes — navnlig om man kan ramme Proppen og ikke Glasset — er nærmest et Spørgsmaal om lidt Øvelse (!?!)

Geometrisk Gaade.

En Bonde havde engang en Mark, der havde Form som en ligesidet Trekant. Han sagde til sine fire Sønner, at han vilde lade dem faa Lov at dele Marken imellem sig, forudsat at de kunde dele den i fire lige store Stykker, og at alle fire Stykker blev nøjagtig samme Form.

Sønnerne grublede meget over, hvorledes de skulde dele Marken, men om Aftenen kom de med et Stykke Papir, som de havde klippet i Stykker, og som viste, hvorledes det skulde gøres.

For Matematikere.

Bøllesen starter paa sin Motorcykle fra København for at køre til Korsør paa nøjagtig samme Tid som Boaster starter paa sin Motorcykle fra Korsør for at køre til København.

Bøllesen har faaet sin Maskine i Uorden og kan kun køre 25 km i Timen, men Boaster, der kører en ny Nimbus og lige har set begge Færdselsbetjentene sætte Kursen mod Kalundborg, holder en stadig Fart af 55 km i Timen.

Vi regner med, at Vejlængden fra København til Korsør er 100 km; hvem af de to er saa nærmest ved København, naar de mødes?

PRÆMIEOPGAVE!

Se paa hosstaaende Billede — hvad forestiller det?

En Høstak fra neden? Eller en Ruteskitse over den tilbagelagte Vej af en Flue i en Flaske?

Ved nøjere Eftersyn vil man let kunne se, at Billedet forestiller ikke én, men mange Ting, idet disse er tegnet oven paa hinanden. Prøv at finde ud af, hvilke Ting, der er. Som en lille Hjælp kan vi røbe, at der er ikke over 17 Ting.

Skriv en Liste over de Ting, du har fundet; skriv øverst Antallet af fundne Ting og hæft Listen sammen med nedenstaaende Kupon med en Papirklemme eller en Knappenaal. — Kuponen klipper du af og udfylder den med dit Navn, Alder, og Adresse og sender den ind til „Spejder Jul“s Ekspedition, Søndergade 9, Aarhus, saaledes at den er os i Hænde senest den 8. Januar 1927 — Konvolutten mærkes udvendig: Præmieopgave.

Blandt de rigtige Lister udtager vi den, der har det største Antal Genstande og belønner den med første Præmie, Er der flere Lister med det fuldstændige Antal Ting, udpeges Vinderen ved Lodtrækning.

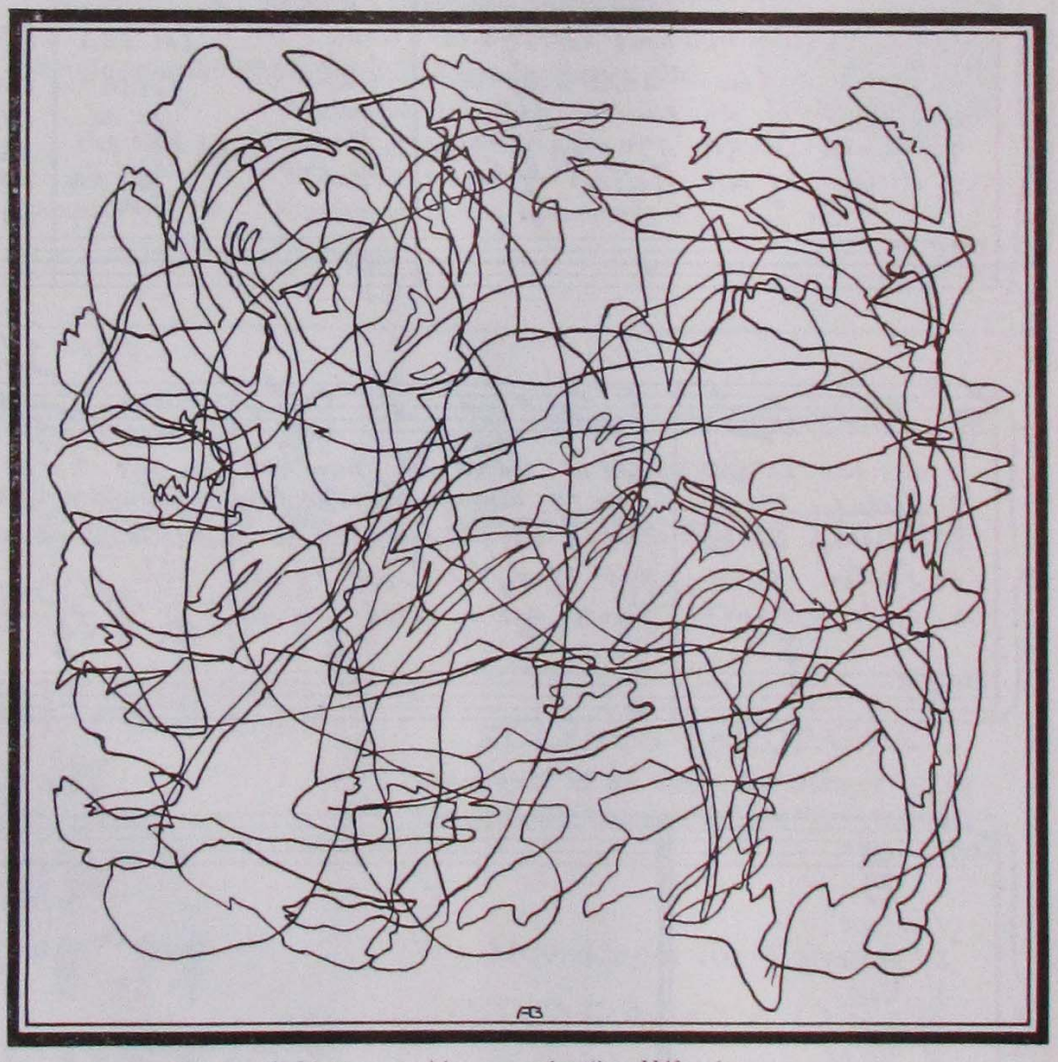

Vi forbeholder os dog ogsaa at tage Hensyn til Listens smukke og ordentlige Udførelse.

Første Præmie: **1 moderne Lysbilledapparat** til Fremvisning af faste Filmsbilleder + **1 Optagelsesapparat** til samme.

Desuden udsættes et Antal Trøstpræmier for hver 25 Løsninger, der indkommer. Disse uddeles til de bedste af de bedste af de Løsninger, der ikke opnaar Førstepræmien.

PAA VANDRING

Melodi af Rich. Østerfelt. **Tekst af Svend Rehling.**

1. Lad det regne, lad det blæse, lad det gø-de hvad det vil, vi er
2. Da vi gik i gennem Græsset fik vi dug paa-vore Ske og vi
3. Er vi trøt af Solens Hede og af Lande-vejens Støv, er der
4. Nu er Ru-gen tang og gylden; nu er Engen god og grøn, og de
5. Men naar Natens Skygger falder og den skønne Sol gaar ned, venter

1. vel til freds med hvad Slags Vejr vi faar, for saa længe man kan
2. spiste ved en Lande-vej et Sted, for en Græsse-kant er
3. Stier nok i-gennem kløligt Krat, og vi synger, mens vi
4. mutte Lærker synger i det Blaa Det gør godt at sluk-ke
5. Hvilen os ved Rejsens fjærne Maal. Og da kommer Han, som

1. synge, er det godt at være til, men kan sagtens holde Tavsen naar man
2. lav og lunner Rio-der kan Himlens lille Spurve spise
3. plukker af det grønne Bøge-løv, og vi fleder Danmarks Sommer i vor
4. Tørsten i en dyb-og dejlig Brønd og at køle sine Hænder i en
5. hjelp os, naar vi piste-des og stred og vil sig-ner Aften-sangen om vort

poco ritard

1. gaar.
2. med
3. Hat.
4. Aa.
5. Baal

APeM

APPARATER - FILMS - PLADER
PAPIRER - TILBEHØR

— Engelsk & Bedst. —

Et APeM Kamera er den bedste Julegave.

Box-Apparater fra Kr. 13,—. V. P. Kameras fra Kr. 34,—.
Klapkameras fra Kr. 50,—.

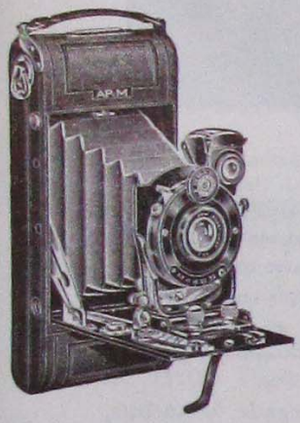

APeM-Filmen er Helaarsfilmen.

Om Sommeren saavel som om Vinteren den følsomste og mest paalidelige.

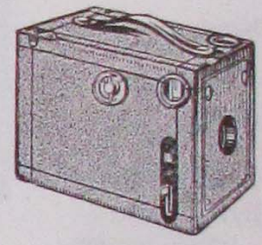

Illustreret Katalog sendes paa Forlangende gratis overalt.

Amalgamated Photographic Manufacturers Ltd.
Repræsentant:

KNUD JENSEN

Amagertorv 29 - „Klostergaarden“ - København K.

og enhver, der bruger den, udbryder:

„Hvor føles mine Tænder rene!“

KOLYNOS TANDPASTA
anbefales af de fleste Tandlæger og er tilsalgs i alle velassorterede Forretninger

Hoveddepot for Kolynos

STORMGADE 8
KØBENHAVN B.

SPEJDER JUL

—

Kupon til Præmiegaade.

Løsningen indsendes senest den 8. Januar 1927
til
K. F. U. M.-Spejdernes Korpskontor,
Søndergade 9, Aarhus.

Undertegnede vedlægger herved min Løsning.

(Navn) .....

(Gade) .....

(By) .....

Resultatet bekendtgøres i „Væbneren“s Februar Nr.

3 Kr. aarligt.

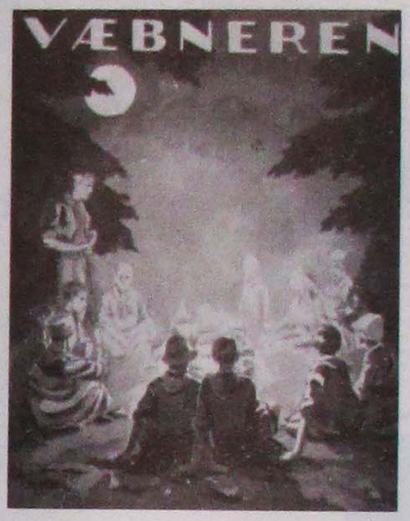

3 Kr. aarligt.

Udg. af K. F. U. M.-Spejderne i Danmark.
Red. Christian Holt.
Udg. den 15. i hver Maaned med 20 store Tekstsider
Rigt illustreret.
— Begyndt i Aaret 1912. —
Bør holdes af alle Spejderinteresserede!

Indsend vedlagte Bestillingskort.

Ekspedition: Søndergade 9, Aarhus,

Magnus Frederiksens
Bogtrykkeri
Mejlgade 76 - Telefon 4576
Aarhus

Ethvert Bogtrykarbejde

Omg. Levering Forlang Tilbud

Løsning paa Gaaderne:

Geometrisk Gaade:

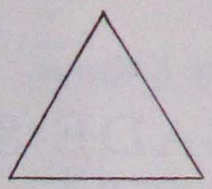

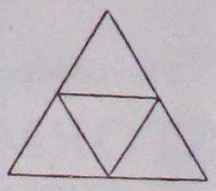

For Matematikere:

Naar de mødes, er de lige langt fra København.

Husk —

Hovedbanegaardens Restaurant

Hurtig Betjening.
Billige Priser.

Ærbødigst

F. L. Viltoft.

Enhver dansk Spejder! —

Husk Mor paa —

1.

Irma Margarine er biligst og bedst -- sæt den paa Bordet til Højtidsfest.

2.

Af Irma Margarine Mor kan bage den allerlækreste Julekage.

3.

Man køber bedst og billigst, hvor den lille Irma Pige bor.

Spejdere!

Glem aldrig at

VISAN SÆBEN

er den bedste!

Forlang den altid!

Vogt jer for Efterligninger!

ILLUSTRERET

FAMILIE-JOURNAL

NORDENS

STØRSTE UGEBLAD

Danske Spejderes Morgen-Parol:

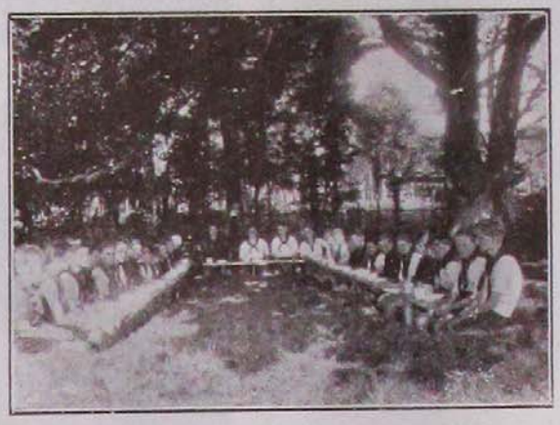

Spis „Ota Gryn“
og bliv stærk!

MARIE CHRISTENSENS

KONDITORI MED THESALON

TELEFON AARHUS 1939

VED BISPETORVET AARHUS

A Scout obtains badges or marks
even at some sacrifice

Robert Baden Powell

Mørk Tale.

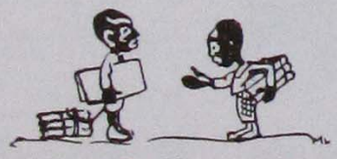

— Du er saa sort, at Dit Navn burde være „Midnat“!
— Ti Du bare stille! Du er selv ca. 5 Minutter i 12!

Midt i Sahara.

— Du Sambo! Skulde vi ikke hellere ta' og lege Skjul?

Han kom paa Vridseløselille.

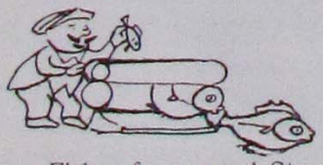

— Igaar blev en Fisker fra gammel Strand arresteret.
— For hvad?
— Han lod Aborrene gaa gennem Vridemaskinen, og saa solgte han dem som Rødspætter.

Hvad siger K-A-T?

— Hvad siger K-A-T, Billy?
— Ved det ikke!
— Hvad bruger Din Mor til at fange Mus med?
— En Musefælde!
— Nej! Nej! Hvilket Dyr holder meget af Mælk hjemme hos Jer?
— Vores lille Baby!
— Lille Dumrian! Hvad var det, der kradsede din Søster i Ansigtet?
— En Naal!
— Nu taber jeg Taalmodigheden! Se — kan Du se det Dyr dér ude paa Plankeværket?
— Ja!
— Nuvel! Sig mig saa, hvad siger K-A-T?
— Killing!

Mor: Peder, gaa hen og køb en Snes Æg af de billige!
Peder (i Forretningen): Hvad koster en Snes Æg?
Ekspeditienten: 3 Kr. — 2,50 Kr. for de klinkede!
Peder: Allright! Klink mig en Snes!

Poul og Peter har længe staaet og set paa nogle Arbejdere, som indsatte en stor Butiksrude.

„Kom Peder“, sagde Poul, „lad os gaa! — De lader den jo alligevel ikke falde!“

HELLESENS
TØR-ELEMENTER OG BATTERIER
TIL RADIO OG LOMMELAMPER
VERDENS BEDSTE

DE UNGES BØGER

Spændende og værdifulde Fortællinger. Smukke Gavebøger.

o

H. A. Vachell: SKOLEN PAA HØJEN. Gunner Engberg kalder den for den bedste af de engelske Skolehistorier.

o

Niklaus Bolt: GENNEM GLETSCHER OG GRANIT. En spændende Fortælling om Banebygning i Alperne.

o

F. W. Farrar: TRE HJEM. En ny Bog af Forfatteren til »St. Winifred«.

o

E. T. Tomlinson: DANIEL BOONE. En Bog om Vildmarkens Spejder — Amerikas berømte Pioner.

o

Hvert Bind 2,50. Ib. 4,50.

DE UNGES FORLAG

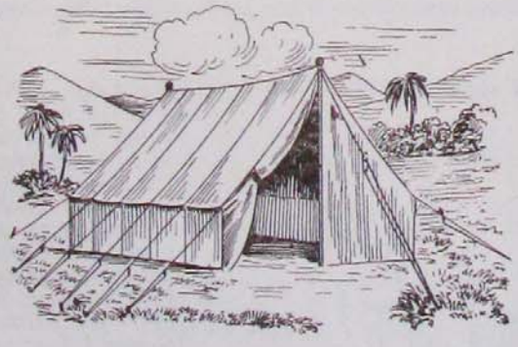

Spejder-Telte fra 16 Kr.
Turist- og Sportstelte fra 24 Kr.
Børne-Telte fra 6 Kr.

Køb intet Telt, før De har beset min Teltudstilling.

H. HALMØE

Cort Adelersgade 8.

Telefon Byen 6762 & Byen 4326.

Spejdere!

Vil I være sikker paa at faa det rigtige Materiel, saa køb det hos os. Vi har kun de bedste Ting, som I altid bliver tilfredse med. Det bedste er ogsaa det billigste i Længden. Vi har Materiel til hele Aaret rundt. Af særlige Vintersports Artikler er der f. Eks.:

Winchester Lommelamper.

Netop det stærke, vedvarende Lys, du har Brug for paa Ture og Lejre i den mørke Vintertid. Disse Lygter fremstilles i forskellige Størrelser og Modeller. Enhver vil derfor kunne finde den Type, han ønsker. De er fremstillede af de mest udsøgte Materialer, og i det mest fuldkomne System. De er sikre, enkelte og økonomiske. — Kr. 5,60 - 6,20 - 7,80 - 10,00 - 15,60.

Finsk Skovmandskniv.

Ny Model er fremkommen. Smukt Birketræsskaft med Aluminiumshoved, fintformet ciseleret Klinge af bedste Staal, og god, stærk Læderskede med Spændestrop. Den rigtige Kniv til en overkommelig Pris Kr. 5,75.

Sweaters.

Vi har to forskellige Slags, der begge egner sig fortræffeligt til Spejderbrug. Det er nødvendigt at være varmt paaklædt til Vinterlejre, og disse Sweaters byder dig alt, hvad du maatte ønske.

Svær hvid Sweater		Helulden graa Sweater	
No. 6 for 11-12 Aars Drenge	7,75	No. 4 for 10-11 Aars Drenge	9,00
- 8 - 12-14 — —	8,75	- 6 - 11-13 — —	10,00
- 10 - 14-16 — —	9,75	- 8 - 13-15 — —	11,50
- 12 - voksen Størrelse	11,75	- 10 - 15-17 — —	13,00
		- 12 - voksen Størrelse	14,50

Primus-Apparat

Sammenfoldelig, i Æske, specielt for Vinterture Kr. 12,00.

K. F. U. M.-SPEJDERNES DEPOT
Gothersgade 115 - København K.

Magnus Frederiksens Bogtrykkeri, Aarhus.

Største Kunstnere.

Bedste Optagelser.

Rejse-
model
101 B.

Kr.
200,00.

(ny Kon-
struk-
tion).

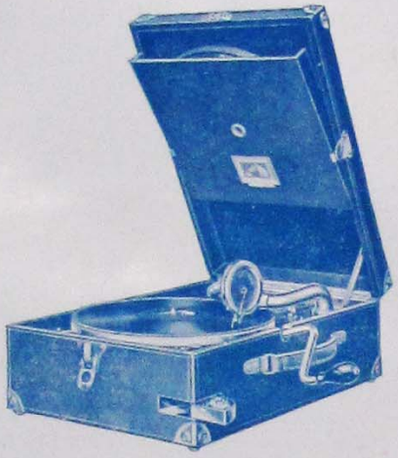

Vær beredt

til den kommende Lejrtur. Tag vor fikse Rejse-Grammophon med. Køb kun Grammophoner og Plader af Verdensmærket:

"His Master's Voice",

som garanterer den største musikalske og tekniske Fuldkommenhed. Vor ny Grammophoner og Plader demonstreres beredvilligst hos vore Forhandlere eller i vort

Detailudsalg Købmagerg. 22. Tlf. 11511 - 11613.

Skandinavisk Grammophon Aktieselskab

Frihavnen, København Ø. — Telf. 1040, 10840, 14548.

Enhver Spejder bør vide, at han selv kan montere sin Radiomodtager, naar han benytter Baltic-Konstruktions-Beskrivelser og Baltic-Byggesæt

indeholder komplette Sæt Dele til Opbygning af Modtagere.

Byggesæt med Kasse.

KSL	4	3-Rørs Byggesæt	Kr. 125,00
„	6	Push Pull Forstærker	„ 74,00
„	7	5-Rørs Byggesæt	„ 162,00
„	8	2-Rørs Reinartz	„ 100,00
„	9	Amatørsender	„ 192,00
„	10	7-Rørs Superheterrodyn	„ 270,00
„	11	3-Rørs Byggesæt	„ 122,00
„	12	1-Rørs Byggesæt	„ 74,00
„	13	2-Rørs Byggesæt	„ 94,00
„	14	4-Rørs Byggesæt	„ 157,00
„	15	Bølgefælde og Bølgemaaler	„ 42,00
„	16	1-Rørs Byggesæt	„ 70,50
„	17	2-Rørs Forstærker for do.	„ 60,25

Faas hos vore Forhandlere over hele Landet.

Hamlet og Sterling Spejder Cykler, fremstillet paa Københavns Cyklefabrik „H-

Stærke. Elegante. Letløbende.

Telegram-Adresse:
Enterprise.

SIMONSEN & NIELSEN A/S

Frederiksholms Kanal 4 — København B.

Kun en gros.

Kanold's Jule-Nyhed!

5 ØRE STK.

Intet Juletræ uden Kanold

KØBENHAVN
AMALIEGADE 34

★ A/S PEDERSEN & VEFLING ★

TELEFONER:
9854 • 11.754

I LEJREN OG I HJEMMET

er en god Kop Chocolade altid den mest festlige Drik

Sarotti's TAFFEL-CHOCOLADE,

-den kombinerede Koge- og Spise-Chocolade, er fremstillet efter nyeste Metoder der har følgende Fordele:

I Letsmeltelig til sidste gram.

II Økonomisk, da kun skummet [illegible] (I Lejr koges den [illegible]) III Kraftig Chocoladesmag. [illegible] Ikke vammel og tyktflydende.

[illegible]en derfor til Julen og De truger kun [illegible]tidig **Sarottis-Taffel** til Spise- og Kogebrug

PRIS PR. PLADE 1,25
(SVARER TIL ½ PUND ALM. CHOCOLADE)